

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETNIK 1912.—15.

V LJUBLJANI.

TISKALA KATOLIŠKA TISKARNA.

KAZALO

k 47. letniku (1912)

Ljubljanskega Škofijskega Lista.

(Skupaj 12 števil.)

A		Stran		Stran
Altarni privilegij	67	Decretum circa iusiurandum Examinatorum synodali-um et parochorum consultorum	75	75
Anton Bonaventura — duhovnikom ljubljanske škofije	44	Decretum circa impedimentum ex adulterio cum attentione matrimonii proveniens	95	95
Anton Bonaventura — duhovnikom ljubljanske škofije o evharističnem shodu na Dunaju	61	Decretum de dispensatione super impedimento disparitatis cultus absque debitis cautionibus impertita	110	110
Anton Bonaventura — pastirski list, postni	1	Decretum de dispensatione super impedimento disparitatis cultus absque debitis cautionibus nunquam concedendis	110	110
Anton Bonaventura — pastirski list o evharističnem shodu	97	Decretum de indulgentia pio viae crucis exercitio annexis	113	113
Anton Bonaventura — pastirski list o skrčenih praznikih	41	Decretum de parochi adstantia matrimoniis mixtis (assistentia passiva)	110	110
Anton Bonaventura — pastirski list za advent	117	Decretum S. Congregationis de Religiosis de postulatu in monasteriis votorum solemnium	112	112
Antonius Bonaventura — Fastenhirtenbrief	14	Decretum S. Congregationis de Religiosis de professione religiosa in mortis periculo permit-tenda	112	112
Antonius Bonaventura — Hirtenbrief über die restringierten Feiertage	42	Dies festi — litterae circa d. f.	77	77
Antonius Bonaventura — für die Adventszeit	126	Divino afflatu	30	30
Antonius Bonaventura — Hirtenbrief über den Eucharistischen Kongreß	102	Dorasla mladina	46	46
Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	80	Dubia circa dies festos motu proprio Supremi disciplinae suppressos	51	51
Assistentia passiva	110	Dubia de manuscriptis Religiosorum typis edendis	66	66
B		Dubium de illuminando ciborio super tabernaculum	75	75
Benedictio machinae ad extinguendum incendium	111	Duhovne vaje, udeleženci	40, 135	40, 135
Bibliotheca Hieronymiana	39	napovedi	82	82
Binacija	68	naznanilo udeležencem	115	115
Birmovanje	22	Duhovniki-vojaki	106	106
Blagoslovljeno meso	52	Duhovnikom ljubljanske škofije	48	48
Breviarium	30	E		
C		Emigratio catholicorum in exteras regiones	109	109
Catholicorum emigratio in exteras regiones	109	Eternit	80	80
Centralna komisija za varstvo spomenikov	53	Evharistični shod na Dunaju	62, 87, 97, 102	62, 87, 97, 102
Cerkveni računi za l. 1911	115			
Constitutio Apostolica de nova Psalterii in Breviario Romano dispositione	30			
Cultus disparitas — impedimentum matrimonii	110			
Declarationes circa iusiurandum a motu proprio „Sacrorum Antistitum“ praescriptum	67			

F	Stran	O	Stran
Facultas ab episcopo concedenda auctori non subdito	114	Obresti državnih zadolžnic	79
Facultates quoad alienationem bonorum Regularium prorogantur	78	Obrtne nadaljevalnice — kateheti	67
Fastenhirtenbrief	14	Odpravljeni prazniki — šole prosti dnevi	95
Fastenmandat	21	Odpustek za vzdihljaj „Moj Jezus, usmiljenje!“ in „Jezus v presvetem Zakramentu, usmili se nas!“	50
G		Orientalске potrebščine	94
Gažisti pristojni civilni duhovščini	115	P	
H		Passiva assistentia	110
Hirtenschreiben	14, 42, 102	Pastirski list — postni	1
I		Pastirski list o skrčenih praznikih	41
Illuminatio ciborii	75	Pastirski list za advent	117
Inventarji	58	Podporno društvo organistov in pevovodij s sedežem v Ljubljani	105
Italijanskih podanikov matični izpiski	58	Pogorelci v Tomačevem	74
Izplačevanje draginjskih doklad ljudskošolskim učiteljem, nagrad za verouk in potnin potom c. kr. poštne hranilnice	105	Pogorelci v Šenčurju	82
Izplačevanje obresti državnih zadolžnic	79	Pokojninski užitkarji	52
Izplačevanje službenih prejemkov iz verskega zaklada	65, 106	Pooblastila avstrijskih škofov glede prodaje in obremenitve redovniške imovine	85
Izseljevanje	96	Poplavljeni na Solnograškem	82
K		Poročilo o konferencah Sodalitatis	62, 69
Kanonična vizitacija in birmovanje	22	Poročilo Patronata Vincenc. družbe za mladino	57
Konference	37	Postna postava	13
Konference Sodalitatis S. C. J.	62	Postni pastirski list	1
Kongres evharistični	62, 97	Poštnе hranilnice — izplačevanje plač nagrad in potnin	105
Konkurenčne obravnave	58	Potnine veroučiteljev	91
Konkurzni razpis:		Pozakonjenje otrok	58
Polom, Zalilog	24	Pravila c. kr. centralne komisije za varstvo spomenikov	53
Krašnja, Trboje	52	Prazniki — odpravljeni	41
Tunice, Štanga, Sava	60	šoloprosti dnevi	95
Zalilog, Sveta gora, Podkraj	68	Preskrbnina duhovniška povišana	114
Sv. Trojica nad Cirknico	76	Privilegium altaris	67
Vrhnika, Bela cerkev	84	Propria dioecesana	85
Lozice, Šmihel pri Novem mestu	136	Proprium Labacense	133
L		Psalterium novum	30
Letno poročilo Apostolstva sv. Cirila in Metoda	80	Psihologija mladeniške dobe	72
Litterae pastorales ad ven. clerum provinciae Illyricae dd. 29. nov. 1911	25	R	
Litterae circa dies festos	77	Raziskovanje po maticah	83
Litterae circulares quoad propria officiorum dioecesana	85	Razkaznice za bolnice	79
Lupus — zdravljenje bolezni	51	Različne opazke	52, 58, 67, 87, 96, 106, 115
M		Reconsecratio altarium	89
Manuscripta religiosorum	66	Redovniška imovina	85
Marijin vrtec	48	Religiosorum manuscripta	66
Matični izpiski italijanskih podanikov	38	Rubricae in recitatione divini Officii et in Missarum celebratione	32
N		S	
Nabirka za orientalce	94	Schlackerjeva ustanova	87
Nabirka za pogorelce v Šenčurju	82	Skrčeni prazniki	41, 51, 95
Nabirka za pogorelce v Tomačevem	74	Slovstvo	40, 52, 59, 68, 75, 84, 95, 107, 115, 136
Nabirka za poplavljenca na Solnograškem	82	Spomeniki — njih varstvo	53
Nagrade in potnine ljudskošolskih veroučiteljev	91, 105	Š	
Namestovanje obolelih kaplanov	134	Šematizem	59, 115
Novomašniki	81	Škofijska kronika	24, 52, 60, 68, 76, 84, 88, 96, 108, 116, 136
		Šoloprosti dnevi — odpravljeni prazniki	95
		Štolninski izkazi	87

T		Stran			Stran
Tischtitel-Erhöhung	114		Veroučiteljev nagrade in potnine	91	
Tretji red sv. Frančiška	56		Verouk na realkah	83	
U			Verouk — združenje učencev v ponavlj. šolah	66	
Umrli duhovniki:			Verskozakladne maše in župni upravitelji . . .	115	
Josip Koblar	60		Vincencijeve družbe — patronat	57	
Feliks Knižek, Jernej Primožič	68		Vizitacija kanonična	22	
Lovro Gantar	84		Vojaki duhovniki	106	
Anton Stenovec, Valentin Bergant, Jakob Mrak	108		Vzgoja otrok	44	
Ludovik Jenko, Franc Bukovec	116		Z		
Ustanovljene maše — kolki	96		Zavod sv. Stanislava	73	
Užitkarji pokojnine	52		Zdravljenje bolezni lupus	51	
V			Združenje učencev vsakdanje in ponavljalne		
Važnost sv. zakramentov	48		šole pri verouku	66	
Velika sobota — uživanje blagoslovljenega mesa	52		Ž		
Vernih duš dan — brevir	115		Žrebčarji pristojni civilni duhovščini	115	

ŠKOFIJSKI LIST

1.

Anton Bonaventura,

po božji in apostolskega sedeža milosti knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom mir in blagoslov v Gospodu našem Jezusu Kristusu.

Svet se nagloma zbira samo v dveh nasprotnih taborih s popolnoma jasnimi nameni. Na bojni zastavi enega tabora je z zlatimi črkami zapisano: „Za božje kraljestvo!“ Na bojni zastavi drugega tabora je pa s krvavimi znaki začrtano: „Zoper božje kraljestvo!“

Boj se pa suče prav posebno okoli največje in najbolj sladke skrivnosti sv. vere, namreč okoli tabernaklja, kjer prebiva skrivnostno naš Gospod in Bog pod podobo kruha. Prvi tabor ljubi navdušeno sv. Rešnje Telo, drugi tabor pa ga sovraži in z vso silo izpodbija vero vanj.

Kolikor pa narašča nevera in sovražnost, toliko bolj očitno in vsestransko se pojavlja tudi vera in ljubezen. Da, sedaj vidimo dogodke, kakršnih zgodovina še ne pozna. Na katere dogodke pa mislim?

Mislim na svetovne shode po največjih mestih sveta v javno počestvenje presv. Rešnjega Telesa. Naj omenim shod v Londonu l. 1908., v Kolinu 1909, v Montrealu 1910, v Madridu 1911. Na vseh teh shodih so se v ogromnem številu zbrali verniki iz vseh delov sveta, vsacega stanu in poklica, obojnega spola in vsake starosti. Zbrali so se kardinali, škofje in duhovniki; zbrali knezi, grofi, trgovci, obrtniki, kmetje, delavci; zbrali največji učejaki in najbolj preprosti verniki; zbrali bo-

gatini in siromaki. Vsi, prav vsi so se čutili kot ena velika družina, ki slavi in povečuje svojega Boga in Odrešenika, brani njegove pravice in izpričuje neomahljivo vero vanj, skritega v Zakramentu.

In tak svetovni shod v počestvenje presvetega Rešnjega Telesa se bo letos priredil prvič v Avstriji, in sicer na mogočnem Dunaju, v prestolnici naših Habsburžanov, ki so od prvega početka, namreč od cesarja Rudolfa sem, prav posebno častili presv. Rešnje Telo.

Dunajčani so to veselo in za vso Avstrijo pomenljivo novico sprejeli s posebnim veseljem, da, s svetim navdušenjem. Koj so začeli priprave za sestanek, ki bo od 12. do 15. septembra. Slavni naš vladar, ki se odlikuje v veri, ljubezni in češčenju do sv. Rešnjega Telesa, je iz srca rad prevzel vrhovno pokroviteljstvo in se bo shoda z vsem dvorom udeležil.

Povabljeni smo pa za one dni na Dunaj vsi narodi avstrijski, tudi mi Slovenci. Imeli bomo svojo cerkev za sv. maše, za svoje posebne shode in govore v slovenskem jeziku, sestavili bomo pri skupnih shodih in pri očitni procesiji z Najsvetejšim svojo skupino, pa bomo mogli nastopiti v narodni noši. Udeležili se bomo shoda mnogoštevilno iz vseh

škofij, kjer prebivamo Slovenci. Dunajčani nam bodo poskrbeli brezplačna stanovanja in pa posebne vlake po znižani ceni. Shod v počesčenje sv. Rešnjega Telesa bo torej važen za vso Avstrijo.

Škofje zbrani na Dunaju meseca novembra smo med drugimi stvarmi sklenili, naj bo leto 1912. za vso Avstrijo evharistično leto, namreč leto v posebno počesčenje presv. Rešnjega Telesa. Odpustkov, ki bodo podeljeni udeležnikom sestanka na Dunaju, se bote od 12. do 15. septembra lahko udeležili tudi doma, ako bote izpolnili to, kar se Vam bo pravočasno oznanilo.

Sklenili smo pa tudi, da bomo v svojih pastirskih listih govorili letos o presv. Rešnjem Telesu ter Vas vzbujali, da tudi Vi v l. 1912. pospešujete vse, kar je v zvezi s to pregloboko skrivnostjo naše sv. vere. Da Vas za to navdušim, naj Vam v prvem letošnjem, Vam vsem namenjenem pastirskem listu izpregovorim o Gospodu Jezusu, ki med nami prebiva, pa Ga premnogi žalijo in zaničujejo, in smo za to mi dolžni, Ga še bolj ljubiti in poveličevati.

I.

Gospod med nami.

Pred 19 stoletji je prišel na svet Sin živega Boga, nase je vzel našo človeško naravo in jo je z božjo naravo združil v eno božjo osebo. Hodil je po Sv. Deželi, nevedne je poučeval, tožne je tolažil, bolnike je čudežno ozdravljaj, z globokimi nauki, s svetim življenjem, s čudeži in prerokbami je dokazal, da je res obljubljeni Odrešenik, pravi božji Sin. Umrl je sicer za ves rod človeški in šel nazaj k Očetu v nebesa; toda ni nas zapustil sirot; ostal je med nami in prebiva med nami, da nam deli raznih dobrot in potrebnih moči, potrebnih za življenje in primernih naši časni in večni sreči.

1. Vera v Gospoda.

Prepričani smo, da je Gospod Jezus zares Sin božji. Nismo še tako nesrečni, da v Jezusa ne bi več verovali. Saj je vendar zgodo-

vinsko resnično, da je pred 19 stoletji Jezus na zemlji živel, da se je kot pravega Boga dokazal z vsem življenjem in delovanjem, posebno z vstajenjem od mrtvih. Mi to dobro vemo in znamo; mnogi pa tega vedeti nočejo in se trudijo dokazati, da bi jim ne bilo treba verovati. Sirote, hočejo biti neverni, pa jim je vsaka še tako drzovita, nesmiselna in nedokazana trditev zadostna, da vkljub nemiru srca, vkljub notranji negotovosti ostanejo v neveri.

Pa pustimo te nesrečne sirote! V duhu pogledjmo na zadnjo večerjo, ki jo je imel Gospod s svojimi učenci. Pogledjte Ga, kako mu žari lice, kako se mu iskre oči, kako je nekako zamaknjen, pa vzame kruh v svoje roke in reče: „Vzemite in jejte, to je moje telo.“ Potem vzame kelih z vinom in reče: „Vzemite in pijte, to je moja kri; to storite v moj spomin.“

Tako je govoril vsemogočni Bog: zato se je tudi zgodilo, kar je rekel: kruh se je izpremenil v Njegovo Telo, vino v Njegovo Kri in apostoli so dobili nalog in pravico, da delajo, kar je naredil On, da torej izpreminjajo kruh v Jezusovo Telo in vino v Njegovo Kri. Ti čudeži se sedaj gode na naših altarjih po vsem svetu, kjerkoli so nasledniki apostolov in po volji božji dediči vseh njim od Boga za vernike podeljenih moči. Gode se ti čudeži vsak dan; na tisoč in tisoč altarjih postane pod podobama kruha in vina pričujoč sam Jezus Kristus po svoji božji in človeški naravi.

Kako je to mogoče? Naš omejeni razum tega razumeti ne more. Toda eno vemo: to je delo Boga neizmernega, neskončnega; On dela vedno kot Bog, pa ni čuda, da mi Njegovih del razumeti ne moremo; ko bi jih mogli obseči in razumeti, bi ne bila dela božja; zavedajoči se svoje omejenosti in slabosti pademo na kolena pred neizmernim, neskončnim, vsemogočnim Bogom in zakličemo: verujem, verujem vse, kar si Ti razodel!

2. Gospodove dobrote.

To nerazumljivo skrivnost božje vsemogočne ljubezni prav lahko in prav radi veru-

jemo, ne le zato, ker bi bilo nespametno dvomiti o tem, kar govori Bog, ampak tudi zato, ker nam Bog po tej čudežni skrivnosti deli toliko neprecenljivih dobrot.

Ako le nekoliko pomislimo, kaj je Bog za nas storil, ako prav posebno čudež svetega Rešnjega Telesa preudarjamo, se nam začne vsaj nekoliko dozdevati, koliko vredna je naša duša, kako pomembno vse naše življenje in kaj mora biti večnost. O, Bog v jaslicah, Bog na križu, Bog v tabernaklju radi naše duše, radi naše večne blaženosti! O, ako taka neskončna dela izvršuje Bog radi nas, kolike cene, kake pomembe mora biti naša duša in naša večnost!

Kaj ne, dani se nam, da v tej skrivnosti razumevamo sami sebe: in vendar storimo marsikaj, o čemer vemo, da škoduje naši duši in naši večnosti. Moj kristjan, ali nisi Ti Boga razžalil in Ga še žališ in to z grozno hudobnimi deli? O poglej v svoje srce, poglej v svojo družino, poglej po vasi, po občini, po deželi, po svetu: koliko upora proti Bogu, koliko grehov! Kako drzno se žali Bog, izziva Njegova pravica! Kako se povsod razlega divji krik: Kdo je, ki bo nam zapovedoval; kdo je tisti Bog, ki naj mu bom pokoren, ne poznam Ga! Grozno! Toda čuj med tem besnim krikom mili glas Tvojega Jezusa na naših altarjih, ki kliče: „Oče, prizanesi! Oče, odpusti! Glej moje krvave rane, glej mojo sveto Kri, glej mojo smrt: naj bo to prebridko moje trpljenje sprava za njihove razžalitve, zadostilo za njihove dolgove, namesto njih in za nje trpim: zato Oče, usmili se jih, prizanesi jim, odloži zaslužen kaznen in daj jim milost spoznanja, kesanja, izpreobrnitve.“ Ta pretresljivi glas Oče sliši in usliši, pa nam prizanaša, da bi se spametovali, izpreobrili in izveličali.

Na zemlji je toliko solza, toliko obupovanja, in sicer povsod, po mestih in vaseh, v bogatih palačah in v skromnih hišicah. Oh, koliko je boleznih, koliko pomanjkanja, koliko krvavih žuljev, koliko dušnih bridkosti, koliko strasti in sovraštva! Tolažbe iščemo, potre-

bujemo je, da ne omagamo. Kje jo bomo dobili? Pri ljudeh, v opojni čaši vina in žganja, v omotnih veselicah in zabavah, v nečistem naslajevanju? Kdor išče tolažbe in dušnega miru na tej poti, ga ne dobi, ampak nemir, nepokoj, bridkost, obupnost raste. Toda čuj zopet glas iz tabernaklja: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil; vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker jaz sem krotak in ponižen, in bote pokoj našli svojim dušam.“¹ K tabernaklju nas vabi sv. apostol Pavel rekoč: „Ni-mamo velikega duhovna, kateri bi ne mogel usmiljenja imeti z našimi slabostmi, ampak izkušnega enako nam v vseh rečeh razen greha; stopimo torej z zaupanjem k sedežu milosti, da dosežemo usmiljenje in najdemo milost ob času potrebne pomoči.“² Da, gospod znami čuti, smilimo se mu, ker pozna iz lastne izkušnje, kaj so dušne bolečine. Že to sočutje nas potolaži, kaj pa še le razsvetljenje v duši, da izpoznamo korist, celo potrebo raznih bolečin in bridkosti, kaj pa še le notranji pogum, ki nam ga milostno podeli, da križe nosimo pogumno, srčno, mirno, zadovoljno, celo veselo in kaj še le pomoč, s katero nam bridkosti olajšuje, zmanjšuje, odjema. Kristjan, stopi pred tabernakelj in izkusil boš vse to!

Kako nam je potrebna medsebojna ljubezen, kako zmernost in treznost, kako sramežljivost in čistost, kako ponižnost in zatajevanje! Pa kje se bomo teh čednosti najbolj lahko naučili, kje izpoznali njihovo lepoto, njihovo blažilno moč? Kje? pred tabernakljem! Saj prebiva v njem v največji ponižnosti in skritosti veličanstveni Bog, ki je hodeč po zemlji v človeški podobi ljubil čistost, ljubil treznost in zmernost, zatajevanje in poniževanje, pa tudi sedaj iste čednosti ljubi iz globočine Svojega Srca. Zato pa tudi isto ljubezen vnema v srcu vseh, ki hite pred Njega v tabernaklju, pa Ga prosijo. Hodi pred tabernakelj, prosi za imenovane čednosti, potoji težave in izkušnje proti njim in čutil

¹ Mat. 11, 28. 29.

² Hebr. 4, 15. 16.

boš neko novo luč v srcu, nov pogum, novo ljubezen, pa boš odšel od tabernaklja ves srečen in navdušen.

Le še eno važno zadevo poglejmo, ki nam je tako potrebna, pa se je le pred tabernakljem naučimo! Kaj pa? Pomisli, da zemlja ni tvoja prava domovina, ampak le kraj poizkušnje, da si veselo in blaženo prebivanje v pravi domovini po smrti v večnosti zaslužiš. In tvoje življenje je le toliko vredno, kolikor storiš in zaslužiš za večnost. Visok stan, častna opravila, slavna dejanja, hvala celega sveta prav nič ne velja, ako ne zaleže za večnost. Ali ni res, kar trdi Modri rekoč: „Utrudili smo se na potu hudobije in pogubljenja, hodili smo po težavnih potih, za pot Gospodovo pa nismo vedeli. Kaj nam je pomagala prevzetnost, ali bahanje z blagom, kaj nam je prineslo? Vse to je prešlo, kakor senca . . . ali kakor ptica, ki po zraku leti in ne najde se znamenja njene poti . . . , ali kakor pušica izstreljena, ko razdeljen zrak zopet skupaj šine, da se ne zna, kje je letela: tako smo tudi mi bili rojeni in kmalu jenjali biti, in ne moremo pokazati nobenega znamenja svoje čednosti, temveč v svoji hudobiji smo poginili.“¹ Torej vse nič ne velja, ako ni namenjeno za večnost. Če si pa ti tudi nizkega stanu, se trudiš in mučiš noč in dan, pa za to nihče ne ve, ali te morda prezirajo, zaničujejo, toda vse na večnost obračaš, iz božjih rok prejemaš, Bogu daruješ, oh koliko je tvoje življenje vredno! Da, toliko kolikor sama večnost! Čuj zopet besede Modrega, ki pravi: „Sodni dan bodo pravični stali z veliko srčnostjo pred onimi, ki so jih stiskali, . . . in ko bodo sami pri sebi rekli . . . : ti so, ki smo jih imeli nekdanj v smeh . . . glej, kako so sedaj šteti med otroke božje in je njih delež med svetniki!“² Pa, kje se mi naučimo svoje življenje tako uravnavati? Hiti k tabernaklju, tam najdeš luči in pouka! Ali ni Gospod tam popolnoma skrit, navidezno prav nič ne dela, vse okoli Njega se zdi mrtvo in zapuščeno.

Toda Gospod ne miruje, ampak dela nevidno noč in dan. Nepretrgoma opravlja najvišja dela, saj živi le za čast božjo in za izveličanje neumrljivih duš. Sam nase ne misli, Sebe pozablja, le voljo Očetovo izpolnjuje. Čuj, kaj pravi: „Jaz ne iščem svoje časti. Jaz vedno to delam, kar je Očetu dopadljivo. Moja hrana je, da storim voljo tega, ki me je poslal in da dopolnim njegovo delo.“¹ Glej, tukaj se naučiš delati tako, da ti kaj za večnost zaleže, namreč izpolnjevati voljo božjo dobro vedoč, da le tako služiš Bogu in moreš od Njega pričakovati plačilo; tukaj se naučiš zdihovati: „naj bo volja božja“, tukaj se naučiš svoja še tako neznatna dela združevati z nameni Jezusa, skritega v tabernaklju govoreč: „O presladko Srce Jezusovo, molitve, dela in trpljenja današnjega dneva darujem Tebi na Tvoje svete namene.“ Ako se v tej šoli pred tabernakljem naučiš tako živeti, tako moliti, tako delati in trpeti, koliko je tvoje življenje vredno, koliko zaleže za večnost!

3. Pomoč od Gospoda.

Kaj ne, kako velike dobrote dobivamo od Gospoda v tabernaklju. Toda te dobrote bi ne bile dovršene, ko bi nam Gospod ne dodajal še posebne notranje pomoči za tako vzvišeno življenje, kakor se ga naučimo v svetlobi, ki nam prihaja iz tabernaklja. Saj vidimo v naravi in pa tudi v nas samih, da vsako življenje propada, ako se mu ne dodajajo vedno nove moči.

Ker so Gospodova dela dovršena, ne pa pomanjkljiva, moremo take notranje pomoči od Njega za gotovo pričakovati. In zares! Gospod je vse naše pričakovanje daleč prekobil. Da dušno življenje ne opeša, marveč se vedno z nova krepča in bujneje razvija, daje nam moči s posebno hrano, ki nam jo pripravlja vsak dan na naših altarjih. In kaj je ta hrana? Čujmo in strmimo! Njegovo Telo in Njegova Kri, Njegova božja in človeška narava, On sam ves in cel pod podobama kruha in vina. Saj je On sam rekel: „Jaz sem

¹ Modr. 5, 8—13.

² Modr. 5, 1—5.

¹ Jan. 8, 50. 29; 4, 34.

živi kruh, ki sem z nebes prišel, ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje. Resnično, resnično Vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega, in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača.¹

Besede so popolnoma jasne. Mi strmimo in se čudimo; toda nočemo biti podobni Judom in mnogim učencem, ki so radi teh besedi Jezusa zapustili in niso več hodili z Njim.² Ne, mi vidimo v teh besedah neizmerno, zares božjo ljubezen Gospodovo, pa jim podvržemo srce in um govoreči z apostolom Petrom: „Gospod... besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali in spoznali, da si Kristus, Sin božji.“³

Verujemo in sicer prav radi verujemo; saj vemo, kam ljubezen koprni, namreč po tesnem združenju in tudi vemo, da Jezus deluje kot neizmerni, neskončni, vsemogočni Bog, torej izvršuje dela neskončna, brez-krajna, neizmerna, našemu omejenemu razumu nerazumljiva. Od tod se pa tudi lahko razlaga, da je Njegova vsemogočna ljubezen omogočila tako združitev, kakor naravno ni mogoča. On sam prihaja v srca naša skrit pod podobo kruha, da nam naše notranje, dušno življenje ohrani, okrepeča in razvija do popolnosti.

Slabi smo. Premoti nas svet, da pozabimo na večnost in na vrednost svoje duše, premagajo nas strasti, da pademo in grešimo, tarejo nas bridkosti in težave, pa obupujemo, zadržuje nas naša slabost, pa ne moremo ne le napredovati, ampak še obstati ne v najbolj potrebnih čednostih, preslepi nas sebičnost, pa iščemo sebe, ne pa Boga v Njegovi službi.

Gospod je to videl; sklenil je pomagati nam in je prišel z nebes na zemljo, za nas v spravo za naše grehe je na križu umrl in za hrano našega dušnega življenja se je zaprl in

skril v tabernaklju, iz katerega sam osebno prihaja v naša srca, da nas osebno razsvetljuje in krepi. Zato je pa tudi med nami v podobi kruha, v podobi hrane.

Kar je torej hrana našemu telesnemu življenju, to je sv. Rešnje Telo našemu dušnemu življenju. Hrana telesno življenje vzdržuje, razvija, nadopolnjuje in daje uživana tudi neko naslajevanje. Enako deluje sv. Rešnje Telo na naše dušno življenje: vzdržuje ga, da ne propade in ne zamre, razvija ga, da moremo vedno bolj zvesto Bogu služiti, popravlja ga, ako v vsakdanjih bojih kaj opeša in tudi neko zadovoljnost, nekak mir, včasih kar naravnost izredno sladkost duši podeljuje.

Se ve, da bo dušna hrana imela te učinke, se mora pogostokrat uživati. Vsaj bi tudi telesne moči propadale, ako bi se uživala telesna hrana le malokdaj. Izkušnja nas uči, kako čednostno žive vsi oni, ki to nebeško hrano uživajo pogostokrat: kako živa je njihova vera, kako stoje visoko nad posvetnimi bogatijami, pa le po večnih hrepene, kako ljubijo Boga in bližnjega, kako so pravični do Boga, do sebe in do bližnjega, kako jih od čednosti ne morejo odvrniti hude težave in oziri na svet, kako jih ne more premamiti razno telesno naslajevanje, kako modro žive, da ne bi izgubili duše, izgubili večnosti. O, kako krasno in srečno življenje! Tega pa ne najdemo pri onih, ki to nebeško hrano uživajo le malokdaj: kako so slabi, vsaka težava jih stare, vsaka naslada premoti, kako so mrzli do Boga in do bližnjega, kako le sebe iščejo in sicer iščejo le sebi srečo na tem svetu, za večnost pa so malomarni. Kaj ne, kako točno se uresničujejo besede Gospodove, da ne bo imel življenja v sebi, kdor ne bi užival Njegovega Telesa in Njegove Krvi.

Dandanes je za naše dušno življenje izredno mnogo nevarnosti. Vse polno je krivih naukov in nazorov; ponuja se nam vedno novo uživanje, pa nas odvrča od Boga in večnosti; vzbujajo se vse naše strasti in organizirana hudobija se strastno prizadeva odtrgati nas popolnoma od Boga. Mi živimo v

¹ Jan. 6, 51—57.

² Jan. 6, 67.

³ Jan. 6, 69. 70.

okuženem ozračju. Jezus nas hoče rešiti; zato nas po sv. Očetu in po vseh duhovnih pastirjih kliče glasno in vedno bolj pogosto, naj prihajamo k mizi Gospodovi večkrat, pogostokrat, da se nam po sv. Rešnjem Telesu notranje življenje ohranjuje, popravlja in tako razvija, da mu vetrovi in mrazi našega časa ne bodo mogli škodovati.

Za pogosti pristop k mizi Gospodovi ni potreba nobene posebne priprave, nobene izredne svetosti: kdor ni v smrtnem grehu in ima dober namen, sme pristopiti vsak dan. Da, celo mali otroci se vabijo. Ko se jim um toliko razvije, da morejo sv. Rešnje Telo razlikovati od navadne hrane, že morejo pristopiti, pa se jim bo notranje življenje začelo po sv. krstu ohranilo in utrdilo in okrepilo tako, da mu zbudene strasti v duši in dana pohujšanja od zunaj ne bodo mogla škodovati. O, kako dober in moder in darežljiv je Gospod med nami v naših nevarnih časih!

II.

Gospod zaničevan.

Zares Gospod je med nami. Oh, koliko dobrot prejemamo od Njega in kako čudovite pomoči dobivamo od Njega, da bi mogli doseči svoj zadnji namen. In vendar, kdo bi si mislil, da je mogoče! čujte, ta dobri Gospod med nami je zaničevan. Zaničujejo ga nekatoličani, zaničujejo odpadniki, zaničujejo celo verni katoličani.

1. Nekatoličani.

Gospod je prišel na svet za vse ljudi, za vse narode, ki bodo na zemlji živeli do konca sveta. Dokazi, da je On res učlovečeni Bog so tako razumljivi, da jih more zadostno razumeti najbolj priprost človek. Da je Njegovo življenje sveto, da je Njegov nauk vsem potrebam našega srca izredno primeren, da so se nad Njim izpolnila vsa prorokovanja starih časov, da je čudeže delal in po grozni smrti na križu od mrtvih vstal: to vse pač lahko vsakdo razume, pa tudi razvidi dolžnost verovati vanj in v vse Njegove nauke in dolžnost

po teh naukih uravnavati vse svoje mišljenje in življenje.

Da bi pa vsi ljudje Njegove nauke doznali in spoznali, jih Gospod ni zapisal v knjige, katerih premnogi ne bi znali čitati, ampak jih je izročil učenikom, ki naj jih oznanjajo z živo besedo vsem rodovom primerno njihovi omiki. Zraven je obljubil, da bo ostal pri njih do konca sveta in jim poslal Duha resnice, da se ne bodo mogli zmotiti, ampak bodo vedno in povsod oznanjevali le čisto in zanesljivo resnico.

In zares, apostoli pa njihovi nasledniki, škofje in duhovniki, so odšli in še odhajajo po vsem svetu, da oznanjajo vsem ljudem Gospoda Jezusa in Njegove nauke. Vsi narodi morejo spoznati resnico in doznati za vse, kar je treba, da dosežejo svoj zadnji namen. Kamorkoli pridejo misijonarji, povsod napravijo kapelico, posvete sveto hostijo, da skrit v njej prebiva Bog med ljudmi, pa naj bo v kateremkoli delu sveta, naj bo v prastarih šumah ali peščenih puščavah; naj bo na mrzlem severu ali na vročem jugu, naj bo med olikanci ali med divjaki. Tako postopa ljubezen božja.

In narodi? Ogromna večina Gospoda neče sprejeti. Nekateri so Ga sicer sprejeli, toda pozneje zavrgli in sedaj žive brez Njega. Koliko svetišč je bilo v Afriki in v Aziji: sedaj jih je le še neznaten broj; skoraj iz vseh je Gospod moral bežati. Namesto Njega vlada Mohamed, Zaratustra, Konfucij ali Buda, ali kateri drugi začetnikov raznih ver. Vsi so zakleti sovražniki našega Gospoda Jezusa Kristusa.

So pa tudi narodi po Afriki in Aziji, posebno pa po Evropi in Ameriki, ki Kristusa sicer še spoznavajo, ali so ga spoznavali vsaj do sedaj, toda so se odtrgali od Kristusove Cerkve, so zavrgli mnogo Njegovih naukov, nimajo ne duhovnikov, ne sv. Rešnjega Telesa. To so krivoverci, ki sv. Rešnje Telo naravnost zaničujejo, zasmehujejo. Mnogi od njih padajo zmeraj bolj globoko v brezdno zmot in še Kristusa samega taje, pa nimajo več sv. krsta in se njihovi rodovi vračajo v

staro poganstvo, da, v popolno nevero. Za nje ni več Kristusa, ni več Njegovega odrešenja, za nje je krščanstvo pokopano. Oh, kolika nesreča za narode in kolika bridkost za Gospodovo ljubeče Srce. Kako resnično piše sv. Janez: „Na svetu je bil in svet je po Njem storjen, in svet ga ni spoznal; v svojo lastnino je prišel in Njegovi ga niso sprejeli.“

2. Novi odpadniki.

Smilijo se nam ljudje, ki so sedaj v poganstvu, v neveri ali v krivoveri rojeni, poučeni in vzgojeni. Smilijo se nam, vendar pa, ker so vsaj navadni ljudje, ki ne morejo sami raziskovati resnic, ampak so navezani na svoje učitelje, v nepremagljivi zmoti, se morejo zveličati. Zveličati se pa morejo le, ako so tako razpoloženi, da žele resnico spoznati in bi spoznano koj sprejeli, svoje zmote pa zavrgli; ker v tem slučaju se jim nespoznanje resnice, verska nevednost ne šteje v greh, pa se prištevajo udom in sicer nevidnim udom katoliške Cerkve in bi se kot taki mogli zveličati.

Take tolažbe pa skoraj ne moremo imeti pri novih odpadnikih. Rojeni so v katoliški Cerkvi, vzgojeni v Kristusovem nauku, dobro poznajo cerkveno učiteljstvo, kakor ga je postavil in pooblastil sam naš Gospod in so vendar pogazili svojo vero, pa se s studom odvrnili od Kristusove Cerkve in zavrgli Njega samega. Ti odpadniki sovražijo, da, grdo zaničujejo posebno sv. Rešnje Telo.

Pa, ko bi le sami zase tajili Gospoda in Njegovo delo odrešenja. Ne, sovraštvo jih žene, da so se zakleli dela Gospodova uničiti in narode ne le od Gospoda odtrgati, ampak jih kar naravnost zoper Njega nahujskati, jim uliti v srca svoje sovraštvo, svoje zaničevanje popolnoma v duhu satana, morilca in zapeljivca človeškega rodu od začetka.

Ti odpadniki si nadevajo lepa imena. Pravijo, da so naprednjaki, da so svobodomiselci. Tudi med Slovenci se množi njihovo število. Mnogo jih je po mestih, precej že tudi po deželi; da, o strah in groza, tudi med

delavci in kmeti se dobe zagrizeni bogotajci. Pa, kako je to mogoče? Ali so ti naprednjaki, svobodomiselci res tako učeni, da vse nauke o Bogu, o večnosti, o duši, o človeku, o njegovem začetku in namenu, o Kristusu in Njegovem delu raziskujejo sami?

Nikdar in nikoli. Prosim Vas, ali imajo odpadli dijaki, odpadli učitelji, odpadli trgovci in uradniki, odpadli kmetje in delavci toliko znanja, toliko izobrazbe, toliko časa, da bi mogli ta najvišja in najtežja vprašanja raziskovati in razmišljati sami? Moj Bog, česar niso dosegli največji razumi, ki so vse svoje moči in ves svoj čas uporabili za taka raziskovanja, bo pa dosegel negoden dijak, znanstveno še nedovolj izobražen učitelj, uradnik, trgovec, kmet, delavec! Pa kako pridejo do odpada?

Zapuste od Boga dano učiteljico sv. Cerkev, ki jim govori po papežu, po škofih in duhovnikih, ki jim oznanja edino to, kar je učil Gospod sam; kar je učil Gospod, ki je zgodovinsko in umstveno dokazan in priznan kot Sin živega Boga, pa si izbero drugih učiteljev, ki so zavrgli sveto Cerkev, zavrgli samega Kristusa, zavrgli Njegov nauk, in širijo svoje nauke, nauke svojega zmotljivega ter človeškega razuma.

Pravim zmotljivi nauk. To dokazujejo ti učenjaki sami, ki svoje nazore o Bogu, o večnosti, o duši, o človeku, o Kristusu, o razodenju tekom let menjavajo in se med seboj ne vjemajo, pa vsak zase kaj drugega trdi in sicer vse v imenu prave znanosti, v imenu nepobitnih dokazov! Moj Bog, ali je to prava znanost, ki jutri pobija, kar danes trdi; ali je nepobiten dokaz, ki velja le par mesecev, potem se pa izkaže, da ni prav nič vreden?

O njih velja pritožba Gospodova: „Zapustili so Boga, studenec žive vode, pa so si izkopali vodnjake preluknjane, ki vodo držati ne morejo.“ Strmite in čudite se, da naši liberalci, naprednjaki in svobodomiselci za takimi učitelji hodijo, zametavajo pa Gospoda in Njegovo Cerkev! Prav podobni so nespartmetnim Judom. Gospodu niso verjeli, sovražili so Ga, preganjali, umorili, pač pa so ver-

jeli pozneje raznim krivim prerokom, ki so se proglasili za odrešenika, pa so morali poginiti in se razkropiti po celem svetu.

Ker pa tem sovražnikom Gospodovim primanjkuje dokazov, pogrevajo v svojih knjigah in listih vsa ona očitanja in ponavljajo vsa ona zasramovanja, katera so zoper katoliško Cerkev spravili na dan krivoverci in odpadniki vseh časov. Ravno zadnje mesece so prinašali nekateri slovenskih svobodomiselnih in naprednjaških listov vse grdobije zoper papeže, zoper cerkvene nauke in naprave, vse one zmote zoper sveto pismo o Bogu, o stvarjenju in o našem Gospodu, kar so jih od nekdanj prinašali božji sovražniki, da so s temi grdobijami pokrili svoj sramoten, svoj neutemeljen odpad.

Predragi v Kristusu, ko sem z notranjim gnjevom čital te slovenske liste in njihove zmote, sem nameraval v tem pastirskem listu nekatere omeniti in osvetliti; toda preveč jih je, ne morem, moral bi cele knjige napisati. Le toliko Vam povem, da so vsa očitanja že sto in stokrat znanstveno deloma popravljena, deloma popolnoma pobita, toda naši svobodomiselci se za te znanstvene razprave ne zmenijo. Imamo tudi v slovenskem jeziku knjižic, iz katerih bi se mogli lahko poučiti, pa se ne marajo, ker hočejo ostati neverni, ostati sovražniki Gospodovi.

Sedaj pa te svoje liste širijo med našo mladino, med naše olikance, med naše delavce, celo po deželi! Strup se ne sme prodajati, postave zabranjujejo; toda ni je postave, po kateri bi se preprečilo razširjevanje takega strupa, razširjevanje zavijanij, zmot, laži!

To so novi odpadniki, v katoliški Cerkvi rojeni in vzgojeni. In vsi ti zametujejo in zaničujejo posebno našega Gospoda v sv. Rešnjem Telesu. Ali prihajajo k sv. maši? k svetemu obhajilu? v cerkev pred tabernakelj? In kakšni so njihovi govori o presv. Rešnjem Telesu! Moj Bog in moj Gospod, kako lahko bi bili ostali Tebi zvesti, ostali v Tvoji ljubezni, pa so zapeljani Tebe izgubili, pa zapeljani Tebe taje, Tebe zaničujejo in zapeljani še druge za-

peljujejo, da bi zvezo s Teboj strgali, pa bi bila brez sadu Tvoja za nje prelita kri, Tvoja za nje plamteča neskončna ljubezen! Moj Gospod, usmili se jih! moj Bog, prepreči njihovo satansko delo!

3. Verni katoličani.

Kaj pa verni katoličani? Je li mogoče, da bi tudi oni žalili in zaničevali Gospoda? Trdno veruješ, da je Jezus Bog in da prebiva v cerkvi v tabernaklju, in ti bi ga žalil, zaničeval? Čuj zemlja in strmite nebesa, tudi to se dogodi. Pa kako?

Verni katoličani ne bote Gospoda v tabernaklju žalili kar naravnost, pač pa nenaravnost z grešnim življenjem. Ako Ti živiš tako, kakor je Gospodu zoprno, Ga gotovo žališ, morda še zaničuješ. Pomisli!

Ko je Gospod ta zakrament ljubezni postavil, je učencem in nam vsem priporočal pravo ljubezen kot novo zapoved, kot Njegovo zapoved, kot znak Njegovih učencev. Sedaj pa poglej v svoje srce, presodi svoje življenje. Ali ni v tvojem mnogo sovražnosti in jeze, ali ni res, da se rad prepiraš, zmerjaš, preklinjaš, tožariš? Ali ni celo v tvoji hiši, v tvoji družini mnogo, morda skoraj vsakdanje kletve, pogostega zmerjanja in prepira? Kako je to zoprno Gospodu, ki blizu tebe prebiva!

Tvoje telo ni le hram svetega Duha, ampak je tudi član skrivnostnega telesa Gospodovega; da, Gospod prihaja vanj po svetem obhajilu in prebiva v njem osebno, dokler se ne izpremene svete podobe. Kaj pa s svojim telesom napraviš nesrečni pijanec? Komaj hodiš, po blatu padaš, govoriti ne moreš, glava ti je omotena, želodec pokvarjen, kri izprijena, telo pozamazano! Ali ni to zoprno Gospodu, ki je že tolikokrat prišel osebno k tebi?

In kaj s svojim telesom napraviš ti, ki služiš nečistosti s poželjivimi dejanji do sebe ali z drugimi? Domišljijo umažeš, kri izpridiš, živce pokvariš, oslabelost povečuješ, telo oskrunjaš in skrivno bolehnost si nakopavaš. Tako kvariš svoje telo, ki je med vsemi vid-

ljivimi stvarmi najkrasnejše in preumetno delo božjih rok, ki naj služi duši za čednostna dela, ki naj bo kdaj izpremenjeno v nebesih, v katerem bi tako rad Kristus prebival osebno. In Gospod naj prihaja v tako telo? saj se mu mora gnusiti! Gospoda zaničuješ, ako Ga sprejemaš v tako oskrunjeno telo.

Glej, tako in slično žališ predobrega Gospoda nenaravnost. Kaj pa, ako rad čitaš in za težko zaslužene denarje kupuješ liste, knjige in spise, v katerih se zbuja sovražnost do katoliške Cerkve, v katerih se po krivici in večinoma lažnjivo grde Gospodovi služabniki, v katerih se svetopisemske zgodbe prištevajo bajkam, v katerih se taji božanstvo Gospodovo, taji stvarjenje človeka in sveta, v katerih se verske resnice o večnosti zasmehujejo, v katerih se vsaka verska zmeta naravnost proslavlja, v katerih se vzbuja mesena pohotnost in poželjivost, v katerih se mikavno opisuje nečista ljubezen, grde pa svete obljube čistosti in devištva, grdi sama prečista Devica Marija? Kaj pa to? Ali ne žališ Gospoda samega, ker podpiraš liste in spise, ki Gospodovo delo izpodkopavajo, zasmehujejo in služijo strankam, ki Gospoda in Njegovo ljubezen kar naravnost taje, da, ki se z vsemi silami prizadevajo kraljestvo Gospodovo v tvojem narodu, v tvoji družini in v tvojem srcu kar popolnoma porušiti? Kaj pa, ako ti krščansko dekle, ti krščanski mladenič vse to podpiraš in ne maraš za večkratne prošnje, opomine, pouke in prepovedi tvojega škofa, ki ti govori v imenu Gospodovem? Kaj pa, ako začneš mrziti Gospodovo Cerkev, ako začneš dvomiti o Gospodu samem, ako se začinja v tebi strupeno sovrašтво do vsega, kar je krščansko? Pomisli to, pojdi v cerkev, približaj se tabernaklju in poprašaj Gospoda, kako sodi On ta tvoj postopek? Oh, kako Gospoda žališ! Ali ga boš še! In ti si upaš k svetemu obhajilu, ti se predrzneš Gospodu zagotavljati ljubezen in zvestobo? Ne moti se, Gospod ti vidi v tvoje srce, Njega goljufati ne moreš!

Morda pa Gospoda tudi naravnost žališ. To bi se zgodilo, ko bi nanj pozabil, ko bi

se v cerkvi slabo obnašal, morda se pri vratih drenjal in z drugim spolom igral, ali zunaj cerkve cstal, ali se zamudil v gostilni med vinskimi bratci. Saj čutiš, da s tem ravnanjem Gospoda kar naravnost žališ. Še hujše pa bi bilo, ko bi v stanu smrtnega greha pristopil k svetemu obhajilu. Tvoje srce je polno sovražnosti in kletve; nezmernege popivanja ne obžaluješ in ne skleneš opustiti; skrivnega nečistega greha nisi izpovedal: pa pristopiš k svetemu obhajilu. Moj Bog! Ali si upaš, ali se ne bojiš živega, svetega in pravičnega Boga, ki Ga tako grozno grdiš, tako strašno zaničuješ. Kaj bi bilo, ko bi ti svojega očeta vrgel v greznico! No, to je slaba primera dejanju, ako ti svojega Boga prisiliš v gnusno umazano srce. Čuj, On sam milo toži blaženi Margareti Alakok, da se mu Njegova neizmerna ljubezen vrača s pozabljivostjo in z božjimi ropi.

Sedaj vsaj nekoliko izpoznaš, kako je tvoj dobri in ljubeznivi Gospod na zemlji zaničevan in morda si ti med tistimi nehvaležneži in nesrečneži, ki Ga zaničujejo!

III.

Gospod poveličevan.

Ko smo nekoliko čuli, kako Gospoda zaničujejo, nas srce boli in hudo peče. Poprašujemo se z apostoli, ko jim je naznanil, da Ga bo eden izdal: Gospod, ali sem jaz? Poprašujemo se, kaj naj storimo, da tako zaničevanje popravimo. Ljubezen, srčna ljubezen do Gospoda v tabernaklju skritega nam tako vprašanje na usta polaga. Odgovorjam: Kolikor bolj hudobni svet Gospoda zaničuje, toliko bolj Ga mi poveličujmo zasebno, skupno in na večjih shodih.

1. Zasebno.

Kako naj Gospoda poveličujemo zasebno? Globoka in neomahljiva naj bo tvoja vera v presv. Rešnje Telo. On je rekel: to zadostuje; Njemu verujem bolj trdno, kakor pa svojim čutilom, kakor pa svojemu razumu; čutila se

morejo motiti in ne prodirajo v notranjost in bistvo stvari, razum je silno omejen in kaj lahko zabrede od resnice, Gospod pa se motiti in nas prevariti ne more. Ali more biti solnce tmina, ali more biti ogenj leden, ali more biti voda suha, zato pa tudi Resnica, večna Resnica ne more biti laž in zmota. Ko tako v trdni veri pred tabernakljem klečiš, poveljuješ Gospoda, poveljuješ Njegovo ljubezen, vsemogočnost in resničnost.

Poveljuješ Ga, ako se varuješ greha, ki je njemu tako zopern. V svojem srcu zatiraš sovražnost do bližnjega, iz ljubezni do Gospoda v Zakramentu odpustiš razžalitve, ne tožariš se, razžaljivcu privoščiš dobro besedo. Da Gospoda več ne žališ, se ogibaš onih tovarišij, kjer se nezmerno pije in nesramno govori; v pošteni tovarišiji popiješ čašo vina, pa greš popolnoma trezen in vesel domu; ako si pa že tako strasten, da te pijača premami, skleneš iz ljubezni do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, da nobene kapljice več ne pokusiš in ta sklep možato izpelješ. Posebno se prizadevaš, da ohraniš krstno nedolžnost, da ne omadežuješ svojega telesa z nesramnimi mislimi, željami in dejanji, pa zato ne zahajaš v nevarne tovarišije, ne zahajaš na plese, ne ponočuješ. Glej, ako se tako premaguješ iz ljubezni do Gospoda v sv. Zakramentu, da Njega ne žališ, da Ga sprejmeš v čisto srce in v neomadeževano telo, da Mu nadomestiš razžalitve prejšnjih let in Mu zadostiš za zaničevanje grešnikov, s tem Gospoda poveljuješ, srce Njegovo razveseljuješ, tolažiš.

Pride nedelja ali zapovedan praznik; ti hitiš k sveti maši; v cerkvi pobožno moliš in se spodobno obnašaš; da, k sveti maši se potruдиš sam, ali koga od svojih pošiljaš tudi ob delavnikih, vsaj včasih. K mizi Gospodovi pristopaš večkrat, ne samo dvakrat, trikrat v letu, ampak na dva meseca, vsak mesec, po vsaki izpovedi večkrat zapored, vsak teden, morda v tednu večkrat ali celo vsak dan in tudi po službi božji se rad pomudiš v cerkvi, pomudiš prav blizu tabernaklja. Kadar greš

mimo cerkve, skočiš vanjo za nekoliko minut, da Gospoda pozdraviš, se Mu pokloniš, Ga prosiš in se Mu zahvališ. Ako tako delaš, ti Gospoda poveljuješ in popravljaš zaničevanje, ki ga mora On trpeti v zakramentu ljubezni.

Sedaj si pa le izprašaj vest, kako živa in neomahljiva je tvoja vera, kako se varuješ greha in ohranjuješ tudi svoje telo v poštenosti, kako hodiš k sveti maši, k svetemu obhajilu, pred tabernakelj, in iz ljubezni do Jezusa popravi vse žalostne in škodljive pomanjkljivosti!

2. Skupno.

Ni zadosti, da Gospoda med nami poveljuješ samo zasebno; saj nisi na svetu edino za sebe, marveč živiš v društvu, v občini, v državi. Zato si dolžan vero ne le v Boga, ampak tudi vero v Odrešenika, vero v sveto Rešnje Telo spoznavati kot član človeške družbe pred drugimi člani iste družbe in z njimi skupaj. Kot član družbe si pač dolžan storiti vse, kar je v korist te družbe, varovati se pa vsega, kar bi družbi škodovalo.

Naša zavednost skupnosti zahteva, da se kaznujejo člani ali celo iz družbe odstranijo, ki so ji škodljivi, n. pr. goljufi, oderuhi, tatovi, morilci, pohujševalci. Prav tako je po zahtevah naše narave, da javna oblast pohvali in nagradi one, ki so kaj posebno važnega za družbo storili, n. pr. rešili vas požara, junaško stregli okuženim bolnikom, s poukom pripomogli za omiko ljudstva. Ako pa to velja za dela, ki sama po sebi posegajo le v časní blagor, v časnó blagostanje družbe, ali le v časnó nesrečo in škodo, kako bo to še le veljalo za dejanja, ki odločujejo za večnost! Dober zgled dajati bližnjemu, ogibati se pohujšanja smo vsi pred Bogom dolžni.

Največja blaginja društva je sveta vera, saj prav od nje zavisi časnost in večnost. Vera pa zahteva versko življenje, verska opravila, lep zgled žive vere in vse, kar jo pospešuje; prepoveduje pa vse, kar bi družbi za vero in versko življenje škodovalo. Vse naše versko življenje se pa suče okoli sv. Rešnjega

Telesa, okoli Gospoda, ki v svoji ljubezni med nami prebiva in sicer prebiva za vse skupno, ne pa samo za posamezne.

Od tod izvira dolžnost, da svojo vero, svoje upanje in svojo ljubezen do Gospoda izpričujemo skupno v skupnih dejanjih. To tem bolj, ker lep zgled množice silno vpliva na druge, ter vnema ljubezen, vžiga navdušenost in vtrjuje vero v vseh, ki se dotičnega dejanja udeležijo, ali so vsaj priče, ko se vrši. Kolik greh zoper družbo je pred Bogom slab zgled posameznih, posebno slab zgled množice, ki ima čarobno moč, da posameznike in družbo potegne za seboj na napačno, pogubno pot. Zato moraš kot ud človeške družbe obsojati prizadevanja zoper vero, zoper versko življenje in prepričanje od posameznikov ali od organiziranih družb z veri in Cerkvi nasprotnim namenom, torej z namenom proti samemu Kristusu, Sinu živega Boga, edinemu našemu Odrešeniku in Učeniku.

Sedaj boš še bolj spoznal, kako važno in kako pomembno je za vso družbo človeško, ako se poskrbi za javne prireditve, da se skupno in javno izpričuje vera sploh, izpričuje vera v Gospoda med nami in se mu skupno ter javno izkazuje dolžno češčenje.

In takih skupnih prireditvah za Gospoda v presv. Zakramentu imamo več. Sem prištevam enourno češčenje presvetega Rešnjega Telesa vsake prve nedelje v mesecu, razne tridnevnice na čast presv. Rešnjega Telesa ali božjega Srca Jezusovega, skupna obhajila otrok, mladeničev, deklet, žena in mož, slovesne procesije ob vstajenju in na praznik presvetega Rešnjega Telesa.

Sem prištevam posebno naredbo, da je skozi celo leto vsak dan v eni župniji izpostavljeno presv. Rešnje Telo v javno počestvenje, pa se vabite verniki od šeste ure zjutraj do šeste ure zvečer vsako uro po raznih stanovih ali po raznih vaseh, da dotično uro pridete skupno v cerkev pred presv. Zakrament, tam na kolena padete pred živim Bogom, in mu zatrjujete svojo neugasljivo ljubezen, ter mu s tem zadostujete za vse

razžalitve, ki jih trpi Gospod v Zakramentu ljubezni od nekatoličanov, od novih odpadnikov in celo od nesrečnih, zaslepljenih katoličanov.

Kaj ne, kako prazničen, kako slovesen je ta dan: lepše oblečeni hitite v cerkev, kamor vas vsako uro vabi mogočno doneči veliki zvon, tam si operete duše v krvi Gospodovi, tam trumoma pristopate k mizi Gospodovi, da se v ljubezni z njim združite, tam klečite pred presv. Rešnjim Telesom, izpostavljenim na bogato olepšanem in krasno razsvetljenem altarcu. Kako gane srce in kako raste zavest, ako se iz klopi dvigne truma veljavnih mož, pa se počasnih korakov približujejo obhajilni mizi; kako na oči silijo solze, ako hiti k sv. obhajilu množica mladeničev iskat pomoči zoper poželjivi ogenj, ki preti uničiti vso plemenitost njihovega srca; in koliko veselja, če vidimo ravno tam tropo živahnih deklet in preišljenih žena ali nedolžno četo še prav malih otrok! Kako pomemben je ta dan! Kar nekako čuti se, kako se neka nova, sveta, nebeška, čista in osrečujoča ljubezen pretaka iz Srca Jezusovega v srca vaša po vseh hišah, po vsej župniji.

Kadar sam na svoje oči te lepote gledam, ali pa čujem, kako se na te dni presv. Srce Jezusovo časti, s kolikim žarom src se Mu zadostuje za razne razžalitve, čutim v sebi čvrsto prepričanje, da, neko nebeško zagotovilo, da moje ljudstvo ne izgubi do sedaj ohranjenega daru svete vere, da sovražniki Gospodovi ne dosežejo, kar žele, namreč da našega ljudstva, vas namreč, vaših družin in vaših otrok ne odtrgajo od Gospoda, od Odrešenika, od Zveličarja, od Njegovega presvetega Srca in od Njegove božje ljubezni: ne, ne, namena ne dosežejo! Res, posamezniki so odpadli, še odpadajo in bodo odpadali, toda ogromna večina ljudstva ne postane nesrečna po odpadu od Boga k satanu, ampak ostane zvesta božjemu Srcu Jezusovemu!

3. Večji shodi.

Ako tako mogočno vplivajo na naša srca manjše skupne prireditve po naših župnijah

v počeščenje Gospoda v tabernaklju, kako silno bi šele vplivali večji shodi vsega naroda, cele dežele, cele države, da, narodov vsega sveta! To mora biti nekaj mogočnega.

Zadnja leta so se novi in stari odpadniki organizirali, združili v eno društvo, ki ima svoje odbore in svoje liste. Enotno po istem načrtu, skupno po vsem svetu se bore zoper katoliško Cerkev, zoper osebo Gospoda našega Jezusa, celo zoper Boga samega, ki Ga kar naravnost taje. Tako združeni so na eni strani prostozidarji, možje prekucijskega dela, na drugi svobodomiselci, možje prekucijskih naukov, pa je prav zato zadnje čase besna borba zoper krščanstvo in zoper osebnega Boga mnogo bolj nevarna, pa kar očitno napreduje prekucijsko delo in si tudi prekucijski zmotni nauki očitno pridobivajo zmeraj novih privrženecv.

Ogrožene so katoliške in krščanske države. Na Francoskem so cerkvi in Jezusu sovražni bogotajci zmagali; zmagali so tudi na Portugalskem; v nevarnosti sta Španjska in Laška. Te sile peklenskih tmin se vedno bolj drzovito gibljejo tudi v Avstriji. Osvojiti si hočejo deželne zборе in državni zbor, da bi tam gospodovali po francoskem in portugalskem zgledu. Že so se predrznili prinesiti v državnem zboru predloge o razporoki, predlog o odstranitvi verskega pouka iz šol, predlog o ločitvi cerkve od države, predlog naj se semenišča od države več ne priznavajo, naj se pograbi cerkveno premoženje. Za sedaj so odbiti; toda preže na nove prilike.

V tej organizaciji je tudi precej Slovencev, posebno mlajših ljudi. Svobodomiselci praški imajo slovenski odsek s slovenskim svobodomiselnim listom. Ako čujete besedo „svobodna misel“, „svobodomislec“, vedite, da to pomeni edino svobodo od razodetih resnic, svobodo od Gospodovih naukov, svobodo od Cerkve, svobodo od Boga. Po njihovem načrtu in za njihove namene so pisani tudi vsi oni listi, ki grde naše krščanske može, grde duhovnike, škofa in papeža, vnemajo sovražnost do Cerkve in do cerkvenega življenja ali kar naravnost

zasmehujejo molitev, božja pota in verske nauke. Vse to se vrši premišljeno v zmislu brezbožne organizacije po vsem svetu.

Predragi v Kristusu, ali bote spoznali sedaj versko nevarnost, v kateri živimo? Ali bote še kupovali in širili in naročali in čitali liste, ki so očito Cerkvi in Bogu nasprotni, ali pa ki služijo strankam proticerkvenim? Ali bote še pustili svoje otroke v društva proticerkvena, ki imajo namen vzgojiti rod brezveren, rod brezbožen? Nevarnost je velika, kakršna še nikoli ni bila, ker je hudobija organizirana in se od središča premišljeno vodi.

In kako je Bog dober! Božja Previdnost je vzbudila tudi nasprotno gibanje, pa se tudi za borbo proti zmotam, v obrambo resnice vedno bolj tesno in vedno bolj obsežno združujemo, organizujemo. Pomislite na naše tri slovenske katoliške shode, na enake shode drugih narodov po Avstriji, da, na tri, štiri shode vse Avstrije, na vsakoletne katoliške shode po Nemčiji in po drugih državah. Na teh shodih se javno in glasno pobijajo verske zmote, dokazujejo in razjasnjujejo večne resnice, na teh shodih se snuje vsestranska organizacija katoliškega ljudstva. Hvala Bogu, mi uspevamo, mi napredujemo!

Središče pa, okoli katerega se suče ves boj, vsa organizacija, vse življenje je pa ravno zakrament presv. Rešnjega Telesa, ta najbolj sladka, pa tudi najbolj globoka skrivnost naše svete, edino zveličavne vere. In glejte! Res, napreduje sovraštvo do sv. zakramenta, pa napreduje tudi ljubezen. Mi Gospoda v zakramentu vedno bolj in bolj poveljučujemo zasebno in skupno. Skupno češčenje pa doseže svoj vrhunec v svetovnih shodih po največjih mestih vseh delov sveta. Že so bili shodi v Aziji, v Ameriki, na Laškem, na Francoskem, na Španskem, na Angleškem, na Nemškem in letos bo tak shod vseh narodov celega sveta pri nas v Avstriji na Dunaju. O veličastnega prizora! Na eni strani se zbirajo sovražniki vsega sveta v skupen tabor zoper Gospoda in Boga, na drugi pa se shajajo verniki iz vsega sveta k skupnim shodom, kjer se očitno sredi

glavnih, deloma brezbožnih mest izpoveduje vera v Boga Stvarnika in živa vera v Gospoda v sv. Rešnjem Telesu. Govorniki iz duhovskega in posvetnega stanu proslavljajo sveti Zakrament z gorečo besedo in sprepričevalnimi dokazi. Ob koncu se pa priredi procesija z Najsvetejšim iz glavne cerkve po največih in najlepših ulicah mesta; vsi udeleženci se je udeleže in prejmo kleče pod milim nebom blagoslov od Boga skritega v podobi kruha. Po procesiji je konec shoda.

Tak shod bo letos od 12. do 15. septembra na Dunaju. Tudi mi se ga bomo udeležili. Pravočasno se bo pot na Dunaj uredil, in se bote o vsem pravočasno poučili.

Konec.

Končam. Predragi v Kristusu! Pokazal sem Vam Gospoda v presv. Rešnjem Telesu. On prebiva med nami; deli nam predragocenih dobrot za pravo in mirno življenje; On sam prihaja v srca naša, da nas osebno krepi in osrčuje v borbi zoper naše strasti in zoper razne nevarnosti. Videli smo, kako mnogo-

številni so ljudje, ki za Gospoda ne marajo, vanj ne verujejo, so od Njega odpadli, Ga zaničujejo in bi celo nas radi pritegnili v svoj tabor. Navdušili smo se za ljubezen Gospodovo in sklenili Njega povsod in zmeraj poveličevati, ter Mu zadoščevati za tolike razžalitve, ki jih mora prestajati, zadoščevati zasebno in skupno v cerkvi, pri procesijah in številnejših shodih.

O Marija, Mati Gospodova, prosi Svojega Sina za nas, naj nam odpusti vsa dosejanja razžaljenja, naj sprejme milostno vsa naša prizadevanja, da Vanj verujemo, da Ga ljubimo in poveljučujemo. Prosi Ga, naj nas ne zapusti, naj ne dopusti, da zmaga hudobija, ampak zmaguje naj On v srcih naših, v hišah naših, v narodu našem in po vsem svetu. Amen.

Blagoslov Boga Očeta in Sina in Svetega Duha naj pride nad vas in naj ostane nad vami!

Na novega leta dan 1. januarja 1912.

† **Anton Bonaventura**
knezoškof.

2.

Postna postava za ljubljansko škofijo.

Pooblaščen od svetega Očeta dne 14. junija 1906, morem za našo škofijo dopustiti tudi za tekoče leto glede posta mnoge polajšave od splošne cerkvene postave. Vsi verniki naj pazijo na sledeče določbe:

I. *Dnevi strogega posta*, t. j. dnevi, o katerih se ne sme meso jesti in je dovoljeno samo enkrat se nasititi, so:

1. Pepelnična sreda in zadnji trije dnevi velikega tedna.

2. Petki v štiridesetdanskem postu in v adventu.

3. Srede, petki in sobote v kvaternih tednih.

4. Vse od Cerkve zapovedane vigilije, t. j. dnevi pred Binkoštni, pred praznikom svetega Petra in Pavla, vnebovzvetja Marijinega, vseh

svetnikov, brezmadežnega spočetja in pred Božičem.

II. *Dnevi nekoliko polajšanega posta*, t. j. o katerih je dovoljeno le enkrat se nasititi, zraven pa dovoljeno opoldne jesti meso, so:

1. Vsi ostali dnevi štiridesetdanskega posta razen nedelj.

2. Srede v adventu.

III. *Dnevi same sdržnosti od mesa*, t. j. dnevi, o katerih je dopuščeno večkrat se nasititi, ni pa dovoljeno mesa jesti, so:

Vsi ostali petki vsega leta.

IV. *Ob sgoraj (pod I. in III.) prepovedanih dnevih je vendar dovoljeno meso jesti:*

1. V vsej škofiji, kadar na prepovedan dan pride cerkveno zapovedan praznik; tedaj odpade post in zdrževanje.

2. V onih krajih (ne v celih župnijah), kjer se slovesno obhaja praznik cerkvenega patrona ali pa je semenj.

3. Nekaterim osebam, in sicer:

vsak dan smejo meso jesti delavci v rudokopih in v tovarnah, izprevodniki po železnicah, popotniki, kadar morajo jesti v železniških gostilnah; vsi, ki so z družino in postrežniki zavoljo zdravja v kopelih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi.

V. Vse postne dni je dovoljeno postne jedi zabeliti s svinjsko ali sploh tudi živalsko maščobo.

VI. Ob dnevih posta in ob nedeljah v štiridesetdanskem postu se pri istem obedu ne smejo jesti ribe in meso.

Kar se tiče večerje o dneh nekoliko polajšanega posta, prosim in želim, da se zvečer

meso ne bi jedlo; vendar pa zavoljo dosedanje navade dopuščam nekoliko mesa tudi pri večerji vsem, razen duhovnikom, svetnim in redovnim, katerim tudi ni dovoljeno uživati pri večerji mesne juhe.

Veliko soboto zvečer je dovoljeno jesti blagoslovljeno meso.

Vse one, ki se bodo danih polajšav posluževali, opominjam, naj si pomanjkanje v postu nadomeste z drugimi dobrimi deli, na primer z molitvijo, ako izmolijo dotične dneve po petkrat „Oče naš“ in „Češčena Marija“ na čast petim ranam Jezusovim, ali pa z obilnejšo miloščino potrebnim siromakom.

Gospodje župniki in izpovedniki so pooblaščen, da smejo v slučajni resnični potrebi prepoved o zauživanju mesa še bolj zljajšati, vendar pa ne več, kakor samo na eno leto. Kdor méni, da mu je stalne dispenze ali polajšave potreba, naj se zastran tega obrne na kn.-šk. ordinariat.

† Anton Bonaventura,
knezoškof.

3.

Antonius Bonaventura,

durch Gottes und des apostolischen Stuhles Gnaden Fürstbischof von Laibach,

allen Gläubigen seiner Diözese Heil und Segen von unserem Herrn und Heilande Jesus Christus.

Wir leben in einem stürmischen Zeitalter. Wir haben ja fortwährende Kriege größerer und kleinerer Völker untereinander und Gott möge uns vor einem Weltkriege bewahren. In einzelnen Staaten haben wir das betrübende Schauspiel wütender Parteikämpfe, infolge deren die Fundamente der Staaten wanken; alle diese äußeren und inneren Befehdungen werden jedoch von einer sehr hartnäckigen, immer weiter und weiter um sich greifenden Empörung gegen unseren allerhöchsten Herrn, gegen Gott selbst, übertroffen.

Der Kampf richtet sich zunächst gegen die katholische Kirche, gegen ihre Lehren und Einrichtungen,

schreitet fort zur Leugnung der Gottheit Christi, unseres einzigen Lehrers und Erlösers, und endet mit der Leugnung eines persönlichen Gottes. Dieser Kampf wird immer gewaltiger und für schwache Katholiken immer gefährlicher, weil die Gegner und Feinde sich zu einer einzigen, in allen fünf Weltteilen gleichmäßig demselben Zentralkommando folgenden Armee zusammengetan haben.

Wenn wir die treibenden Motive dieses so heftig entbrannten und auf der ganzen Welt organisierten Kampfes gegen Gott und sein Werk genauer untersuchen, so kommen wir darauf, daß eben ein jata-

nischer Haß gegen den eucharistischen Heiland, gegen Jesum im Liebes sakrament, die feindlichen Kräfte in Bewegung setzt. Dieser Haß wird noch mehr angefacht von der dreifachen bösen Leidenschaft, die in jenen Herzen die Oberhand gewinnt, welche den Heiland und seine Kraft dagegen zurückweisen. Und ist es denn nicht wahr, daß im Lager der Feinde Christi die Augenlust, die Fleischeslust und die Hoffart des Lebens das Zepter führen?

Es hat jedoch der eucharistische Heiland auch zahlreiche Freunde, Bekenner und Anbeter in allen Landen und in allen Ständen. Wer könnte die Liebe, die Hingabe und Huldigung dieser Freunde beschreiben! Dem Unglauben und dem Hasse steht ein tiefer Glaube und eine glühende Liebe gegenüber. Die täglich zunehmende Zahl der Kommunikanten, die immer häufigeren eucharistischen Andachten und die seit 20 Jahren alljährlich in den Hauptstädten aller Weltteile veranstalteten eucharistischen Weltkongresse bezeugen uns, daß auch der Glaube an den eucharistischen Heiland und die Liebe zu Ihm in dem Maße zunehmen und an Kraft und Entschiedenheit gewinnen, als auch der Haß immer mehr auflodert.

Im Monate September 1912 wird nun ein eucharistischer Weltkongreß in unserem Oesterreich, im Reiche der Habsburger, die sich seit dem Begründer des Hauses, seit Rudolf I., im Glauben und in der äußeren Betätigung dieses Glaubens an den eucharistischen Heiland immer ausgezeichnet haben, stattfinden. Dafür ist unsere Haupt- und Residenzstadt Wien auserlesen und sind die Tage vom 12. bis 15. September endgültig festgesetzt.

Indem ich Euch dieses freundvolle und trostvolle Ereignis hiemit verkünde, fordere ich Euch auf, dieses Jahr ganz und gar dem Heilande, wie er da im Liebes sakrament verborgen ist, weihen zu wollen: das Jahr 1912 soll für ganz Oesterreich zum eucharistischen Jahre gestempelt werden, und zwar durch die Teilnahme am eucharistischen Weltkongreß in Wien und dann zu Hause durch besondere vermehrte private und öffentliche Andachten zum Heilande im Tabernakel.

Dazu möge auch der gegenwärtige Hirtenbrief beitragen, weshalb ich Euch einige Gedanken über die Gegenwart Jesu im Altarsakramente, über die Ihm zugefügten Beleidigungen und über die Ihm

gebührende Sühne vorbringen will. Gebe Gott auf die mächtige Fürsprache der seligsten Gottesmutter Maria uns allen ein richtiges Verständnis sowohl der zu betrachtenden Wahrheiten als auch der aus denselben sich ergebenden Folgerungen für unser Leben.

I.

Die Gegenwart Christi.

Wir glauben, daß im Tabernakel unter den Brotgestalten Jesus Christus, als Mensch und Gott wahrhaft, wesentlich und wirklich gegenwärtig ist; wir glauben, daß sich der Heiland auf unseren Altären täglich geheimnisvoll Gott aufopfert und uns alle einladet, am Opferrmahle, am Genuße Seines Fleisches und Blutes, teilzunehmen.

In diesen Sätzen ist unser Glaube klar ausgesprochen. Aber, ist denn eine solche Gegenwart Christi unter uns möglich? Die Wissenschaft bäumt sich dagegen auf und der menschliche Verstand widersteht der Annahme dieser Glaubenssätze.

Nun, übereilen wir uns nicht! Prüfen wir zunächst einige Gründe für diesen Glauben und betrachten wir die uns aus diesem Sakramente zukommenden Güter, alsdann erst werden wir urteilen können.

1. Einige Gründe für den Glauben.

Gewiß, dieses Geheimnis kann nicht durch natürliche Kräfte bewirkt werden; dazu wird die Allmacht Gottes, welche das ganze Weltall und seine Naturgesetze beherrscht, erfordert.

Existiert nun eine solche Allmacht, ein überweltlicher, persönlicher Gott, welcher Himmel und Erde samt den Naturgesetzen erschaffen hat und sie vollkommen beherrscht? Ganz gewiß! Dafür spricht die großartige, eine menschliche Vernunft voraussetzende Ordnung des Kosmos, dafür spricht das in des Menschen Herz eingezeichnete, absolut bindende Moralgesetz, dafür spricht das Bewußtsein des ganzen Menschengeschlechtes, ja dafür spricht auch die Ohnmacht der gottleugnenden Wissenschaft, welche sich umsonst bemüht, um einerseits stichhaltige Beweise für die Leugnung der Existenz eines persönlichen Gottes beizubringen und andererseits die herrlichen, der Vernunft des Menschen so zusagenden Beweise für die Existenz Gottes, des allmächtigen Schöpfers, umzuwerfen. Ja,

die gottleugnende Wissenschaft ist nicht einmal imstande, die Tatsache aufzuklären, daß nach den Ergebnissen der Geschichtsforschung und der Völkerkunde die Armenthümlichkeit an Dasein eines persönlichen Gottes festgehalten hat.

Und dann die Frage: Wer ist denn Jesus Christus? Sein Dasein, sein heiliges Leben, seine erhabenen, dem menschlichen Herzen vollkommen angepaßten, dem einfachsten Verstande zugänglichen und den höchsten Menschengestirnen befriedigenden Lehren, ja seine Wundertaten, seine Auferstehung können nicht weggeleugnet werden. Und sind denn nicht die in alten Büchern enthaltenen Vorhersagungen über das ganze Leben und Wirken des künftigen Erlösers gerade an Jesus bis zum letzten Punkte in Erfüllung gegangen?

Also, wer ist denn Jesus Christus? Er ist die zweite Person der Heiligsten Dreifaltigkeit, er ist durch die Allmacht des heiligen Geistes in Maria der Jungfrau Mensch geworden, um die ganze Menschheit über ihre Lebensaufgaben und Lebenszwecke zu belehren und durch seinen freiwilligen Kreuzestod mit Gott auszuföhnen. Zur Fortsetzung seines Werkes hat er seine Kirche gegründet und hat derselben nebst seinen Lehren auch sich selbst im Sakramente unter Brotgestalten zurückgelassen.

Du staunest über diese unbegreiflichen Werke! Allein bedenke, Christus handelt als Gott. Gott ist aber unendlich in seinen Vollkommenheiten; mögen wir uns diese Vollkommenheiten groß, sehr groß vorstellen, unsere Vorstellungen bleiben immer gleich Null im Vergleiche zur Wirklichkeit; denn es bleibt immer ein unendlicher Unterschied zwischen dem Ermesslichen und Unermesslichen, dem Endlichen und Unendlichen. Nun Christus wirkt als Gott der Unendliche, der Unermessliche! Darf nun ein Werk als unglaublich groß genannt werden, das Werk einer Liebe, Güte und Allmacht, die nicht nur groß, über groß, sondern ohne Beschränkung und Grenze ist? Wie es für mich, nichtiges Geschöpf, ganz einfach und natürlich ist, daß ich einem Armen ein Stücklein Brot gebe, so ist es auch ganz selbstverständlich, daß Jesus Christus als Gott von unendlicher Güte etwas mehr gibt, ja sogar sich selbst mit Gottheit und Menschheit verborgen unter einer unscheinbaren Brotgestalt. Wie es sich von selbst versteht, daß ich als

meinesgleichen wirke und handle, so ist es ganz natürlich, daß Jesus Christus als seinesgleichen, also als Gott, handelt und wirkt.

Diese Erwägung beseitigt und löst auch die schwierigsten Geheimnisse Gottes, die uns manchmal unglaublich scheinen, weil wir Gott nach uns selbst bemessen und von unserem bloß menschlichen Standpunkte aus über Gott und seine Werke urteilen wollen. Man darf also von Gott stets große Dinge erwarten, Dinge, die unsere Erwartungen und Wünsche unendlich übersteigen; denn unsere Gedanken sind Gedanken von solchen, deren Verstand und Wille begrenzt sind, er aber handelt als unendlich reicher und freigebiger Gott, der seine Gaben im Ueberflusse spendet.

Im Lichte dieser Erwägungen wird uns der Glaube an das hochheiligste Sakrament nicht allzu schwer; erleichtert wird unser Glaube auch durch die Betrachtung der Güter und Segnungen, welche uns aus diesem Sakramente zufließen.

2. Die Segnungen.

Durch die Betrachtung des Altarsakramentes, welches uns an das ganze Leben, besonders an das Leiden und Sterben des Heilandes erinnert, kommt Du zu einer wenigstens dunklen Erkenntnis, zu einer schwachen Ahnung, wie bedeutungsvoll dein Endziel und wie großartig mithin auch Deine Lebensaufgabe sein dürfte.

Gott liegt in der Krippe, stirbt am Kreuz und wohnt im Tabernakel für Dich, um Dir die Erreichung Deines Endzieles zu ermöglichen, um Dich über Deine Lebensaufgaben aufzuklären und um Dir die zur Erfüllung derselben notwendigen Gnaden zu erwirken: wie unendlich groß muß Dein Endziel, wie unendlich wichtig Deine Lebensaufgabe sein!

In diesem hohen Bewußtsein wirst Du auch den Ernst Deines Lebens tiefer erfassen und ganz genau einsehen, wie notwendig es ist, das Leben den großen Aufgaben desselben und dem so unendlich wichtigen Endziele entsprechend einzurichten. Bei jedem Schritt und Tritt wirst Du fragen, ob dies Deinem Endziele entspreche oder nicht. Entspricht es, Du wirst es unternehmen, sollte es für Deine schwache Natur noch so schwer sein; entspricht es nicht, so wirst Du es unterlassen, sollte es Dir noch so angenehm vorkommen.

Tue das Gute und meide das Böse, wird Dir zur Devise Deines Lebens werden.

Doch woher wirst Du die zu einer solchen Lebensarbeit notwendige Kraft schöpfen? Ich sage Dir, eben aus diesem Sakramente. Wieso? fragst du. Höre!

Der lebendige Glaube wird Dich öfters, wenigstens an Sonn- und Feiertagen in die Kirche, in die Nähe Deines Gottes ziehen. Vor ihm wirst Du niederfallen, ihn anbeten und um eine ausgiebige Hilfe für alle deine Nöten flehen. Du wirst erhört werden. Der Herr ist eben Deines Seelenheiles wegen im Tabernakel gegenwärtig, sein innigster Wunsch ist Dein Seelenheil und er sollte Dir nicht bereitwilligst alles überreichlich gewähren, was zu Deinem Seelenheile gereicht?

An Sonn- und Feiertagen, wenn möglich auch mehrmals an Wochentagen, wirst Du beim hl. Meßopfer recht andächtig zugegen sein. Der Heiland opfert sich am Altare für Dich auf; sein geheimnisvoller Tod ruft zum Himmel um Gnade und Barmherzigkeit. Dieser Ruf des vielgeliebten Sohnes wird vom himmlischen Vater erhört. Er straft nicht, sondern gewährt Dir alle jene inneren Erleuchtungen und Kräfte, welche Du benötigst, um das Sakrament der Buße würdig zu empfangen, die Sünde zu meiden, die Leidenschaften zu bekämpfen und zu besiegen und alles pflichtgemäße Gute beharrlich üben zu können. O welche Gnaden, welcher Trost für eine gläubige Seele!

Bei diesen Liebeserweisen bleibt der Heiland noch nicht stehen, er geht noch viel weiter. Vernimm seinen liebevollen Ruf¹: „Ich bin das lebendige Brot, der ich vom Himmel herabgekommen bin. Wenn jemand von diesem Brote ißt, so wird er leben in Ewigkeit; und das Brot, welches ich geben werde, ist mein Fleisch für das Leben der Welt. . . Wer mein Fleisch ißt und mein Blut trinkt, der hat das ewige Leben, und ich werde ihn auferwecken am jüngsten Tage. Denn mein Fleisch ist wahrhaft eine Speise und mein Blut ist wahrhaft ein Trank. Wer mein Fleisch ißt und mein Blut trinkt, bleibt in mir und ich in ihm.“

Die Worte sind klar. Der Heiland hat uns sein Fleisch und sein Blut zum Genuße versprochen. Das Versprechen hat er beim letzten Abendmahle erfüllt.

Denn! „Jesus nahm Brot, segnete und brach es, gab es seinen Jüngern und sprach: Nehmet hin und esset, denn dies ist mein Leib! Und er nahm den Kelch, dankte und gab ihnen denselben, indem er sprach: Trinket alle daraus; denn dies ist mein Blut des neuen Testaments, welches für viele vergossen werden wird zur Vergebung der Sünden.“

Dies sind nicht Worte und Taten eines Menschen, sondern Worte und Taten unseres Gottes und Heilandes, der in seiner Liebe vom Himmel in den Schoß der Jungfrau Maria herabgestiegen ist, um unserer Erlösung wegen Mensch zu werden. Der Schritt vom Himmel auf die Erde war der erste Schritt, und zwar ein Riesenschritt, mit dem verglichen der Schritt aufs Kreuz und in das Tabernakel beinahe verschwindet. Mit Petrus sagen wir²: „Wir haben geglaubt und erkannt, daß du Christus, der Sohn Gottes bist.“ Wenn Gott wirkt, Gott der Unendliche, der Unermeßliche, da muß unsere beschränkte Vernunft schweigen, in Demut sich beugen und ehrfurchtsvoll bekennen: „Herr, ich glaube.“

Also die unbegreifliche Liebe Gottes hat uns eine himmlische Seelenspeise bereitet. Wie nun die körperliche Nahrung das Leben des Leibes erhält, bis zur vollen Reife entwickelt, die geschwächten Kräfte ersetzt und wieder Lust und Kraft zur Arbeit weckt, analog wirkt auch diese Seelenspeise für unser Seelenleben, für das Leben der heiligmachenden Gnade. Durch den Genuß der Eucharistie wird das Seelenleben erhalten, nach Schwächung wieder gestärkt, weiter und weiter entwickelt und wird auch Lust und Kraft zur Bekämpfung aller Leidenschaften, zur Meidung der Sünde, zur Übung der Tugend, sowie eine gewisse Freude zu dieser Arbeit gegeben.

Wahrhaftig ein göttliches Geschenk! überfließend die Segnungen desselben! Deshalb ist es ein Herzenswunsch, ein Herzensbedürfnis, das Geheimnis gläubig anzuerkennen, anzubeten und zu genießen.

II.

Die Beleidigungen.

Im Lichte der eben erklärten Wahrheiten werden wir besser, tiefer und vollständiger die zahlreichen Beleidigungen erfassen, die unserem Heiland im

¹ Joh. 5, 51. 52. 55—57.

¹ Matth. 26, 26—28.

² Joh. 6, 70.

Liebes sakramente so häufig zugefügt werden. Erwägen wir zunächst die indirekten, dann die direkten Beleidigungen, deren sich die verschiedenen Menschen schuldig machen.

1. Die indirekten Beleidigungen.

Nur einige wollen wir kurz besprechen. Zu den indirekten Beleidigungen des eucharistischen Heilandes muß eine jede Sünde gezählt werden, besonders die Habsucht, die Genußsucht und die Ehrsucht. Der Heiland, die Heiligkeit selbst, ist ja eben deshalb auf Erden erschienen, um das Reich der Sünde zu zerstören und ist deshalb im Sakramente gegenwärtig. Die Sünde ist nun nicht nur seiner unendlichen Heiligkeit entgegengesetzt, sondern ist auch gegen sein ganzes Erlösungswerk gerichtet und vernichtet dasselbe in jenen Menschen, welche in der Sünde leben. Wie muß der Stolz, die Ehrsucht zuwider sein ihm, der uns eben zur Bekämpfung dieser Sünde ein so großartiges Beispiel der größten Selbstverdemütigung, ja Selbstvernichtung im Sakramente gibt? Wie werden die Sünden der Genußsucht, die Sünden der Unmäßigkeit, noch mehr die Sünden der Unkeuschheit ihn schmerzen, welcher so rein und unschuldig und abgetötet ist? Dasselbe gilt von der Habsucht, da er ja im Tabernakel ein so leuchtendes Beispiel der Loslösung gibt.

Größere und schmerzlichere Beleidigungen werden ihm von jenen unglückseligen Menschen zugefügt, welche seine Kirche in Wort und Schrift befehlen. Die katholische Kirche ist sein Werk; er hat sie gestiftet und sie zur Fortsetzung seines Erlösungswerkes bestimmt, befähigt und bevollmächtigt; ihr hat er den Heiligen Geist, den Geist der Wahrheit, gesendet und bleibt selbst nicht nur durch eine besondere Hilfe, sondern auch persönlich bei ihr, auf daß sie trotz der Schwachheit ihrer Organe, die ja schwache Menschen sind, ihrer hohen Aufgabe als einzige Lehrerin der Völker und als einzige Gnadenspenderin immer treu und gewachsen bleibe. Und dieses großartige Werk seiner Liebe wird nicht nur verschuldeterweise nicht anerkannt, sondern sogar bekämpft mit der Absicht, es zu vernichten oder wenigstens erfolg- und fruchtlos zu machen. Wie schmerzvoll für das liebende Herz Jesu!

Dieser bittere Schmerz, diese arge Beleidigung wird noch dadurch vergrößert, daß der unsinnige Kampf

gegen ihn in Wort und Schrift von den Staaten nicht gehindert, sondern freigegeben wird, daß die Verführung zu Feindseligkeiten gegen die Kirche Christi, ja zum förmlichen Abfall von derselben öffentlich betrieben werden kann und daß eine große Anzahl besonders in jenen Bevölkerungskreisen, welche zu den Gebildeten gerechnet werden wollen, aus eigener Schuld in eine feindselige Stimmung und Stellung gegen die Kirche, oft leider sogar zur förmlichen Apostasie vom Christentum hingezogen wird. Ich sagte, aus eigener Schuld, da sich die gebildete Welt ihre Anschauungen über die Kirche Christi, über ihre Aufgaben und ihre Wirksamkeit beinahe immer nur aus den trüben Quellen der antikirchlichen, ja antichristlichen, vielfach sogar gottesleugnerischen Literatur schöpft. Was Wunder, wenn diese gebildeten Kreise die Kirche Christi gar nicht kennen oder nur mit ihren in den menschlichen Schwachheiten begründeten, hundertfältig vergrößerten, oft geradezu erfommenen Schattenseiten bekannt werden, deshalb auf Grund dieser falschen Erkenntnisse die Kirche Christi hassen und vielfach auch direkt zu ihrem eigenen ewigen Schaden befehlen.

Was für eine schreckliche Beleidigung des im Tabernakel verborgenen Herzens unseres Erlösers!

2. Die direkten Beleidigungen.

Jedoch nicht bloß indirekt, sondern sogar direkt wird der unter den Brotgestalten verborgene Heiland beleidigt, und zwar von rechtgläubigen Christen. Ist dies möglich? Jawohl, nicht bloß möglich, sondern auch wirklich!

Bedenke zunächst die Tatsache, daß der unter uns aus unendlicher Liebe zu uns wohnende Heiland vielfältig vergessen oder wenigstens nicht berücksichtigt wird. Gibt es nicht recht viele Gläubige, welche tage-, wochen-, monatelang an den in ihrer Nähe im Tabernakel thronenden Heiland nie denken, vielleicht nicht einmal zur Zeit, wo sie auf einige Minuten die Kirche betreten? Und wie benehmen sich manche Christen in der Kirche, in der Gegenwart Gottes selbst! O vielfach ohne Ehrfurcht, ohne Anacht, vielleicht sogar direkt unehrerbietig!

Und das heilige Messopfer an Sonn- und Feiertagen? Wird dasselbe nicht gar zu leicht vernachlässigt?

figt? Jagd, Landpartien, Bergtouren werden der heiligsten Handlung vorgezogen: der Heiland opfert sich am Altare dem himmlischen Vater zur Sühne für unsere Sünden, es wird zwischen Himmel und Erde über unser ewiges Loos verhandelt und Du gibst Dich mit Hintansetzung dieses für Dein persönliches Glück allerwichtigsten Werkes eiteln Vergnügungen, irdischen Genüssen hin! Und dadurch soll der Heiland nicht beleidigt werden?

Der Heiland ruft Dich zu seinem Gastmahle. Im Bußsakrament will er Deine von Sünden beschmutzte Seele durch sein eigenes Blut rein waschen, Dich mit dem Hochzeitskleide der heiligmachenden Gnade bekleiden, auf daß Du alsdann beim Tische des Herrn würdig erscheinen könntest. Und Du, mein Christ? Bist Du um Dein Seelenleben nicht unbekümmert und folgst Du nicht dem Rufe Deines Heilands sehr selten, kaum ein- oder zweimal im Jahre, vielleicht jahrelang nicht! oder gibt es nicht Christen, die mit Todsünden auf der Seele zum Tische des Herrn treten und so dem Heiland eine der größten Unbilden zufügen? O Herr, was für unglaubliche Beleidigungen mußt Du im Liebes sakrament erdulden!

Dazu kommt noch eine neue schwere Beleidigung des Herzens Jesu im Liebes sakrament. An seiner Gegenwart wird gezweifelt, ja dieselbe wird sogar geleugnet und das Liebes sakrament geradezu verspottet, verhöhnt! O durch wie viele grobe Sünden mußte jener Unglückselige gegangen sein, bis er in diesen Abgrund gestürzt ist! Nein, zur Leugnung Christi im Altarsakrament führt nicht die Wissenschaft, denn wie viele Gelehrte und Forscher ersten Ranges beugen in aller Demut ihr Knie vor dem Sakramente, nein, sondern dazu führt eine unglaubliche Unwissenheit in religiösen Fragen, Stolz und ganz besonders die Begierlichkeit des Fleisches, welche heutzutage mehr als je durch schlüpfrige Lektüre, obszöne Bilder, von geilen Männern erdachte Moden, unsittliche Theatervorstellungen entflammt, gepflegt, großgezogen wird.

Mein Gott, wer kann diese groben Beleidigungen des Herzens Jesu im Liebes sakrament in ihrer ganzen inneren Bosheit erfassen und wer die Leichtfertigkeit, die Oberflächlichkeit, die Verkehrtheit der armen Menschen nur in etwas ergreifen?

III.

Die Sühne.

Wenn wir, die wir an die wunder- und liebevolle Gegenwart unseres Heilands im Tabernakel glauben und ihm in aufrichtiger dankbarer Liebe ergeben sind, diese vielfältigen Beleidigungen erwägen, werden wir nicht mächtig angeregt, dem tief verwundeten Herzen Jesu Sühne und Abbitte zu leisten? Und in der Tat, aus diesem natürlichen Drange unserer Herzen haben sich in den letzten Jahren vielfache Sühnandachten entwickelt, private und gemeinsame. Zur eifrigen Teilnahme an denselben wollen wir uns durch einige Gedanken aufmuntern.

1. Private Sühnandachten.

Zu Sühnandachten werden wir von unserem eigenen Herzen gewaltig angetrieben. Wenn Deine Eltern geschmäht werden, fühlst du Dich als ein gutes Kind nicht innerlich angepornt, durch verdoppelte Liebe und Aufmerksamkeit Deine Eltern zu trösten und ihnen dadurch eine besondere Genugtuung für die erlittene Beleidigung zu leisten?

In einem ähnlichen, ja noch innigeren Liebesverhältnis stehen wir zu unserem Heiland im Sakrament der Liebe. Daraus erwachsen naturgemäß wirksame Vorsätze, ihn umsomehr zu lieben, je mehr er von seiten anderer gehaßt wird und ihm täglich für die ihm zugefügten Beleidigungen Sühne zu leisten. Wodurch?

Zunächst durch tägliche Gebete und Aufopferungen. Wie zutreffend sind deshalb die im Sinne des Gebetsapostolates täglich wiederholten Aufopferungen unserer Gebete, unserer Arbeiten und unserer Leiden dem Herzen Jesu zur Sühne und zum Ersatz den demselben täglich zugefügten Beleidigungen!

Dazu gehört ferner der häufige, womöglich tägliche, wenn auch nur kurze Besuch des allerheiligsten Altarsakramentes. Gott wohnt in unserer Mitte und wir sollten ihm keinen Besuch abstatten? Nein, unser Glaube und unsere Liebe zieht uns gewaltjam in die Kirche, in die Nähe des Tabernakels, um dort in aller Ehrfurcht dem persönlich gegenwärtigen Gott Anbetung, Sühne und Ersatz zu leisten.

Besonders zur Zeit der heiligen Messe werden wir uns recht gern und recht oft, nicht nur an Sonn- und Feiertagen, sondern womöglich auch an Wochen-

tagen in der Kirche einfinden. Ist denn das heilige Messopfer für den verständigen Gläubigen nicht eine der rührendsten, das ganze Gemüt erfassenden Handlungen? Und diese erhabene, göttliche Handlung ist zugleich so segensbringend für Zeit und Ewigkeit! Wo bliebe, ich sage nicht, die Liebe zum Heilande, sondern auch die geordnete Liebe zu uns selbst, falls wir uns nicht angetrieben fühlen würden, daran so oft als möglich teilzunehmen und durch unsere oftmalige, andächtige Teilnahme dem liebevollen Heilande für die zahlreichen Vernachlässigungen von seiten unverständiger, irreführter Christen genugzutun!

Zu den besten Genugtuungswerken jedoch gehört die heilige Kommunion. So hat es der Heiland selbst der seligen Margarete Maquoque in seinen Offenbarungen ausgesagt und die Selige zu Sühncommunien aufgefordert. In diesem Lichte wird uns die Aufforderung Pius' X. zur häufigen, ja täglichen Kommunion und seine Verordnung, betreffend die Einführung einer recht frühzeitigen Kinderkommunion als ein Werk einer besonderen göttlichen Vorsehung für unsere gottvergeffenen und gottklästernden Zeiten erscheinen. Wirft du diesen Aufmunterungen Folge leisten und am Tische des Herrn recht oft erscheinen?

2. Gemeinsame Sühnandachten.

Gemeinsame Sühnandachten entsprechen gar sehr unserer sozial angelegten Menschenatur. Durch die Naturgesetze sind wir an die Familie, an die Gemeinde, an das Volk, an den Staat, an die menschliche Gesellschaft überhaupt angewiesen. Von diesen verschiedenen Gesellschaftsformen empfangen wir viel Gutes und sind deshalb denselben gegenüber zu Dienstleistungen verpflichtet.

Wehe den unsinnigen Menschen, welche durch ihr Leben, durch Wort und Schrift die Familien, die Gemeinden, das Volk, den Staat verpesten, korrumpieren. Leider wird jetzt diese Korruption, besonders was Glauben und Moralität anlangt, frei, unbehelligt, zielbewußt betrieben. Die Bosheit ist organisiert und betreibt systematisch den Kampf gegen Gott und seinen Gesalbten.

Wir, die wir Gott unseren Schöpfer und Erlöser noch nicht verleugnet haben, werden durch diese vor unseren Augen sich abwickelnden Tatsachen ge-

waltig angespornt, den Kampf gegen diese Korruption aufzunehmen. Vorzüglich werden wir gedrängt, auch durch gemeinsame, gesellschaftlich organisierte Veranstaltungen das Böse hintanzuhalten und das Gute allseitig zu fördern.

Da greifen alle jene Veranstaltungen ein, wodurch der Glaube an die Gegenwart Jesu im allerheiligsten Sakrament öffentlich vor den Augen der Gottesleugner bekundet, das Liebesfeuer zu ihm unterhalten, mehr und mehr entfacht und die weitestgehende Genugtuung und Sühne dem beleidigten Heilande, dem Gott unseres Herzens, geleistet wird.

Aus dieser Stimmung entstammen die verschiedenen gemeinsamen Anbetungs- und Sühnandachten. In unserer Diözese gehören dazu mehrfach veranstaltete gemeinsame Communien einzelner Altersklassen und Stände, die einstündige gemeinsame Anbetung am jeden ersten Monatssonntag, die nächtliche Anbetung von seiten ganz besonders aufopfernder Männer in der Domkirche und die ganztägige Aussetzung des Allerheiligsten, verteilt auf alle Tage des Jahres in unseren Pfarren. Wenn Du die Zeichen der Zeit verstehst, so wirst Du nicht nur diese Andachten zur Verherrlichung des heiligsten Altarsakramentes und zur Sühneleistung dem beleidigten Heilande bejubeln, sondern auch tatsächlich daran teilnehmen durch Anteilnahme an den Gebeten und durch den Empfang der heiligen Kommunion.

Großartiger als diese mehr lokalen Andachten sind die seit 20 Jahren üblichen eucharistischen Weltkongresse, zu welchen Christen aller Stände, aller Nationen und aus allen Weltteilen zusammenströmen, um sehr feierlich und gemeinsam und in allen Sprachen ihren im Sakramente verborgenen Heiland zu feiern und ihm vor den Augen der ganzen Welt Sühne zu leisten.

Bis jetzt wurden derartige eucharistische Volkskongresse in Jerusalem, in Rom, in London, in Köln, in Montreal (Amerika), in Madrid abgehalten. Neuer hat Oesterreich das große Glück eines solchen Kongresses. Die katholischen Wiener haben den Entschluß mit Jubel aufgenommen, Seine Majestät selbst hat das Protektorat übernommen und will am Kongresse teilnehmen.

Auch wir werden dazu eingeladen und es wird rechtzeitig Vorkehrung getroffen werden, daß alles Not

wendige zu einer recht zahlreichen Teilnahme unsererseits vorbereitet wird. Im September wollen wir nach Wien, wir wollen unseren Glauben an den eucharistischen Heiland öffentlich bekennen, wir wollen gegen den verwegenen Unglauben Stellung nehmen, ja, wir wollen gemeinsam mit allen Völkern Oesterreichs, mit allen Völkern Europas und der übrigen Welt dem Heiland Ersatz, Genugtuung und Sühne leisten.

Schluß.

Meine geliebten Christen, nehmet Euch diese Worte über den Glauben an Christus im allerheiligsten Sakramente, über die ihm zugefügten direkten und indirekten Beleidigungen sowie über die demselben gebührende private und gemeinsame Sühne recht zu Herzen!

Flehet zur allerjüngsten Jungfrau Maria, der hochgebenedeiten Mutter unseres Heilands, um die

Gnade, diese Geheimnisse und die aus denselben sich ergebenden Verpflichtungen klar einzusehen, ferner um die Gnade des beharrlichen, unerschütterlichen Festhaltens an dieser Wahrheit und an einem diesen Wahrheiten entsprechenden Leben, auf daß Ihr verdienet, nach dem Tode in der Ewigkeit jenen beigezählt zu werden, welche den Heiland zur Belohnung ihres Glaubens nun unverschleiert schauen und seine Güte und Liebe in alle Ewigkeit genießen werden. So geschehe es! Amen.

Der Segen Gottes des Vaters, des Sohnes und des Heiligen Geistes steige auf Euch herab und bleibe stets über Euch. Amen.

Laibach, am 1. Jänner 1912.

✠ Anton Bonaventura,
Fürstbischof.

4.

Fastenmandat für die Laibacher Diözese.

Zufolge Genehmigung des Apostolischen Stuhles vom 14. Juni 1906 kann ich für die Laibacher Diözese mehrere Nachsichten vom allgemeinen kirchlichen Fastengebote auch für das laufende Jahr zugestehen.

Es haben demnach die Gläubigen der Laibacher Diözese in betreff dieses Kirchengebotes in diesem Jahre Nachstehendes zu beobachten:

I. Eigentliche strenge Fasttage, d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten und nur einmalige Sättigung erlaubt ist, sind folgende:

1. Der Aschermittwoch und die drei letzten Tage der Karwoche.
2. Die Freitage der vierzigstägigen Fasten- und der Adventzeit.
3. Die Mittwoch, Freitage und Samstag der Quatemberzeiten.
4. Die Vorabende vor Pfingsten, Petri und Pauli, Mariä-Himmelfahrt, Allerheiligen, Unbefleckte Empfängnis Mariä und Weihnachten.

II. Fasttage mit einigen Nachsichten, d. h. Tage, an denen zwar nur einmalige Sättigung, doch zu Mittag der Genuß von Fleischspeisen erlaubt ist:

1. Alle übrigen Tage der vierzigstägigen Fastenzeit, ausgenommen die Sonntage.

2. Die Mittwoch der Adventzeit.

III Abstinenztage, d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten, die mehrmalige Sättigung jedoch erlaubt ist:

Alle übrigen Freitage des Jahres.

IV. An den oben (I. und III.) genannten Fasttagen ist jedoch der Fleischgenuß erlaubt:

1. Für die ganze Diözese, so oft ein gebotener kirchlicher Feiertag auf einen der früher genannten Fast- und Abstinenztage fällt. An diesen Feiertagen entfallen Faste und Abstinenz.

2. Für einzelne Orte, wenn das Fest des Kirchenpatrons feierlich begangen und so oft daselbst ein Jahrmarkt abgehalten wird. (Viele Pfarren bestehen aus mehreren von einander entfernten Orten: da gilt die Dispense nicht für die ganze Pfarre, sondern nur für jene Orte, an denen des Marktes wegen das Zusammenströmen von Menschen stattfindet.)

3. Für einzelne Personen:

Der Genuß von Fleischspeisen ist erlaubt an allen Tagen des Jahres den Arbeitern in den Bergwerken und Fabriken, den Eisenbahn-Kondukteuren, den Reisenden, die auf den Bahnstationen speisen müssen; denjenigen welche sich zur Herstellung der Gesundheit in Bädern aufhalten, mit ihren Angehörigen und ihrer Dienerschaft; denjenigen, welche in Gasthäusern ihre Kost nehmen müssen, und welche von anderen abhängig sich Fastenspeisen nicht verschaffen können.

V. An allen Fast- und Abstinenztagen ist nicht nur der Gebrauch von Schmalz, sondern auch von Tierfett zur Bereitung von Fastenspeisen erlaubt.

VI. An Fasttagen sowie an Sonntagen während der vierzigtägigen Fastenzeit ist der Genuß von Fisch- und Fleischspeisen bei einer und derselben Mahlzeit nicht erlaubt.

Was das Nachtmahl der zum Teile dispensierten Fasttage anbelangt, so bitte und wünsche ich, daß man beim selben Fleisch nicht genieße, doch gestatte ich der bisherigen Gewohnheit gemäß den

Genuß von Fleischspeisen beim Nachteffen; ausgenommen sind die Priester, denen es auch nicht erlaubt ist beim Nachtmahl Fleischsuppe zu genießen.

Am Karfreitag ist abends der Genuß des geweihten Fleisches erlaubt.

Alle diejenigen, die sich der gewährten Nachsichten bedienen werden, ermahne ich zum Erfolge dafür gute Werke zu verrichten, z. B. fünfmal das „Vater Unser“ und „Gegrüßet seist du Maria“ den fünf Wunden Christi zu Ehren zu beten oder den Armen ein reichlicheres Almosen zu spenden.

Die Herren Pfarrer und Beichtväter sind ermächtigt, in einzelnen Fällen einer wirklichen Notwendigkeit noch weitergehende Dispensen vom Verbote des Fleischgenusses zu erteilen, aber nicht auf länger als für ein Jahr. Wer eine bleibende Dispense zu bedürfen glaubt, hat sich diesfalls an das fürstbischöfliche Ordinariat zu wenden.

✠ Antonius Bonaventura,
Fürstbischof.

5.

Kanonična vizitacija in birmovanje v letu 1912.

Kanonična vizitacija in birmovanje po raznih župnijah se mi dozdeva neko posebno slovesno cerkveno opravilo. Opažam, da vpliv tega posega globoko v dušo otrok, v cerkveno in versko izpodbudo vernikov in tudi v življenje duhovnih pastirjev.

Vizitacija bo pa izpodbudna in nekako vesela za udeležence, ako gre vse lepo v redu, kakor je predpisano. Zato naj vse gospode opozorim na nekatere točke:

1. Gg. župniki, pa tudi gg. kapelani naj prečitajo navodilo za kanonično vizitacijo v naši prvi sinodi na strani 210 do 220, posebno od strani 215 do konca.

2. Župnike prosim, naj ob pravem času pripravijo „promemorijo“ v smislu prve sinode in po točnem navodilu podano v Škofijskem Listu l. 1911., str. 69 do 75.

3. Arhiv naj ostane, kakršen je. Ni treba raznih knjig in zapisnikov v mojo sobo iznositi. Iz izkušnje vidim, da je najbolje, ako vse za-

devne stvari z g. župnikom pregledava skupno. Edino „promemorija“ naj bo na mizi v sobi, ki se zame pripravi.

4. Ozir časa in reda pri sprejemu velja določilo prve sinode (str. 217, c. ordo). Ako bo prihod o drugem času, bom to pravočasno naznanil. Opozorim na to, kar pravi sinoda, ako pri prihodu dežuje in so poti blatne. Prosim, nikar ne trudite vernikov in šolarjev, da bi po blatu in dežju daleč nasproti prišli. S tem meni prav nič ne bi ustregli. Ako je cesta blatna, ali mokra, ni treba vernikom namigavati, naj bi pokleknili.

5. Obred pri blagoslovu, ko pridemo v cerkev, je opisan v sinodi (str. 218, b). Naj ga še nekoliko obrazložim. Ko pridem k oltarju in poklekнем na klečalnik, naj g. župnik sv. Rešnje Telo izpostavi in sicer koj na menzi oltarjevi, ne pa na navadni tron; potem incenzira. Medtem naj se na koru orgla, morda tudi kaj kratkega na čast sv. Zakramenta zapoje, n. pr. kratka slovenska pesmica, ali pa, če bo blagoslov ritu romano

„O salutaris hostia“. Ko se to izpoje in na koru vse utihne, se moli trikrat Pater noster in Ave Maria sine Gloria Patri. Potem se šele poje molitev za blagoslov slovensko ali „Tantum ergo“. O tem se je treba z organistom točno dogovoriti.

6. Za postopanje v šoli naj gospodje kateheti točno prečitajo dotično navodilo v naši prvi sinodi (str. 218, c). Izpraševanje zadeva v prvi vrsti veroučitelja samega. Kolikor je mogoče, želim spoznati, kake metode se drži, kako razlaga besedilo katekizma, kako vzgaja za življenje, kako zna disciplino vzdrževati; v drugi vrsti šele gledam na uspehe pri otrocih. Zato prosim, ako otrok ne more na vprašanje koj odgovoriti, se ni treba hudovati, ampak via catechetica naj se otroku dotični odgovor razloži. Želim in prosim, naj vsak katehet v poljubnem razredu vzame novo lekcijo in naj tako postopa, kakor postopa v navadni uri. — Ko pridem v šolo, naj se mi izroči zapisnik vzete tvarine in pove, v katerem razredu se bo vzela nova lekcija. Postopa naj se v šoli, kakor navadno brez ozira na me in na moje spremstvo, kakor da nas v šoli ni.

7. Na dan sv. birme naj se organist točno pouči o rezponzorijih pri slovesnem vходу v cerkev. Po sv. maši je blagoslov ritu romano. Medtem ko se sv. Rešnje Telo vzema iz oltarja, ni treba peti pesmi „O salutaris hostia“, ampak po prav kratkem preludiju se poje „Tantum ergo“ ali kaka slovenska pesem za blagoslov.

8. Spovedoval bom povsod od štirih (ne šele ob 4^{1/2}) do devetih. Tako naj se oznani; oznanijo naj se tudi odpustki. Zvečer moram porabiti za vizitacijo. Kjer bom hotel spovedovati tudi zvečer, bom o pravem času naznanil.

9. Kjer ni veliko razredov, je večerja lahko nekoliko poprej, ne šele ob osmih. Tudi kosilo naj bo navadno koj opoldne, razen v župnijah, v katerih je več sto birmancev.

10. Po vizitaciji v posameznih župnijah ne bom izdal nobenega dekreta, pač pa bom ustmeno povedal koj, kar bom mislil in sodil, da je prav. Po vizitaciji, dokončani v vsi dekaniji, se odloči dan za skupno konferenco, h kateri naj pridejo vsi gospodje, ako le mogoče.

11. Kanonična vizitacija in birmovanje bo v dekanijah Litija, Radovljica, Ribnica, Leskovec in Idrija. Ozir časa nisem mogel vstreči željam posameznih gospodov, ki so hoteli, naj bi bilo to sveto opravilo meseca junija ali julija. Uredil sem vse po previdnosti: tudi red župnij sem

izkušal tako določiti, da sem mogel za nekatere posebne župnije dobiti nedeljo.

Red pa je tale:

Dekanija Litija.

1. Kresnice v sredo 1. maja.
2. Štanga v petek 3. maja.
3. Janče v soboto 4. maja.
4. Prežganje v nedeljo 5. maja.
5. Javorje v torek 7. maja.
6. Primskovo v sredo 8. maja.

Dekanija Radovljica.

7. Jesenice v nedeljo 12. maja.
 8. Radovljica v četrtek 16. maja.
 9. Bled v nedeljo 19. maja.
 10. Bohinjska Bela v ponedeljek 20. maja.
 11. Bohinjska Bistrica v torek 21. maja.
 12. Srednja vas v sredo 22. maja.
 13. Koprivnik v četrtek 23. maja.
 14. Begunje v nedeljo 2. junija.
 15. Leše v ponedeljek 3. junija.
 16. Lesce v torek 4. junija.
 17. Mošnje v sredo 5. junija.
 18. Ovsišje v soboto 8. junija.
 19. Kropa v nedeljo 9. junija.
 20. Dobrava v ponedeljek 10. junija.
 21. Kamnagorica v torek 11. junija.
 22. Ljubno v sredo 12. junija.
 23. Breznica v petek 14. junija.
 24. Koroška Bela v nedeljo 16. junija.
 25. Sv. Križ v ponedeljek 17. junija.
 26. Dovje v torek 18. junija.
 27. Rateče v sredo 19. junija.
 28. Weissenfels v četrtek 20. junija.
 29. Kranjska gora v petek 21. junija.
 30. Gorje v nedeljo 23. junija.
 31. Zasip v ponedeljek 24. junija.
 32. Ribno v torek 25. junija.
- V sredo 26. junija konferenca za duhovnike cele dekanije v Radovljici.

Dekanija Ribnica.

33. Debrepolje v soboto 29. junija.
34. Velike Lašče v nedeljo 30. junija.
35. Škocjan v ponedeljek 1. julija.
36. Turjak v torek 2. julija.
37. Rob v četrtek 4. julija.
38. Velike Poljane v petek 5. julija.
39. Sodražica v nedeljo 7. julija.
40. Struge v torek 9. julija.
41. Ribnica v nedeljo 14. julija.
42. Grčarice v sredo 17. julija.
43. Dolenja vas v četrtek 18. julija.
44. Gora v soboto 20. julija.

45. Loški potok v nedeljo 21. julija.
 46. Draga v torek 23. julija.
 47. Sveti Gregor v četrtek 25. julija.
 Skupna konferenca po dogovoru ob času birmovanja.

Dekanija Idrija.

48. Idrija v nedeljo 22. septembra.
 49. Vojsko v torek 24. septembra.
 50. Godovič v četrtek 26. septembra.
 51. Zavrca v petek 27. septembra
 52. Gora v soboto 28. septembra
 53. Spodnja Idrija v nedeljo 29. septembra.
 54. Ledine v torek 1. oktobra.
 55. Žiri v nedeljo 17. novembra.
 Skupna konferenca v Idriji v ponedeljek 30. septembra.

Dekanija Leskovec.

56. Leskovec v nedeljo 6. oktobra.
 57. Raka v ponedeljek 7. oktobra.
 58. Čatež v sredo 9. oktobra.
 59. Velika Dolina v četrtek 10. oktobra.

60. Cerklje v soboto 12. oktobra.
 61. Sv. Križ v nedeljo 13. oktobra.
 62. Sv. Duh v torek 15. oktobra.
 63. Bučka v četrtek 17. oktobra.
 64. Telče v soboto 19. oktobra (maša).
 65. Škocjan v nedeljo 20. oktobra.
 66. Št. Jernej v ponedeljek 21. oktobra.
 67. Kostanjevica v torek 22. oktobra.
 68. Boštanj v četrtek 24. oktobra.
 69. Studenec v soboto 26. oktobra.
 70. Krško v nedeljo 27. oktobra.

Skupna konferenca v Leskovcu v ponedeljek 28. oktobra.

Prosim, da bi bili gospodje s tem razporedom zadovoljni in da bi se pri konferencah o vseh točkah dogovorili, pa se bo vršilo vse gladko in po željah vseh.

V Ljubljani, 1. januarja 1912.

† Anton Bonaventura
 knezoškof.

6.

Konkurzni razpis.

Razpisani sta župniji: Polom (Ebental) v kočevski dekaniji in Zalilog v starološki dekaniji.

Prošnje za ti župniji naj se naslove na

c. kr. deželno vlado za Kranjsko. Prošnjam naj se priloži kompetenčna tabela.

Zadnji rok za vlaganje prošenj je 29. februar 1912.

7.

Škofijska kronika.

Podeljene so bile župnije: Šturije č. g. Mihaelu Kmetu, kaplanu v Šent Juriju pri Kranju; Šent Vid pri Vipavi Francu Sever, župniku v Zalem logu.

Umeščeni so bili čč. gg.: Ivan Možina, župnik v Podlipi, na župnijo Godovič, 6. decembra 1911; Ivan Pelc, ekspozit na Zdihovem, na župnijo Hinje 9. decembra; Ivan Kromar, župnik v Šturiji, na župnijo Stari trg pri Ložu; Mihael Kmet, kaplan v Šent Juriju pri Kranju, na župnijo Šturije, 28. decembra 1911; Tomaž Rožnik, župnik v Selcih, na župnijo Dobrniče, 1. januarja 1912; Franc Sever, župnik v Zalem

logu, na župnijo Šent Vid pri Vipavi, 10. januarja 1912.

Premeščeni so bili čč. gg.: Janez Kepec, kaplan v Stari Loki, za župnega upravitelja v Selca; kaplan Janez Sedej iz Selc v Staro Loko, kaplan Anton Kreč iz Kranjske gore v Šent Juri pri Kranju.

V pokoj je stopil č. gosp. Franc Zbašnik, župnik v Hinjah, in se naselil v Hrastju pri Kranju.

Konkurzni izpit je delal č. g. Ivan Petrič, župni upravitelj pri Sv. Petru v Ljubljani, 3. in 4. januarja 1912.

Knezoškofijski ordinariat v Ljubljani, dne 12. januarja 1912.

Vsebina: 1. Pastirski list premil. gosp. knezoškofa. — 2. Postna postava za 1. 1912. — 3. Hirtenschreiben Sr. fürstbischöflichen Gnaden. — 4. Fastenmandat für das Jahr 1912. — 5. Kanonična vizitacija in birmovanje 1. 1912. — 6. Konkurzni razpis. — 7. Škofijska kronika.